Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^ΑΣ DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελίδα 113]

Μετὰ τινας ἡμέρας τὰ ἀποτελοῦντα τὴν μοῖραν τῆς ἀκροτάτης Ἀνατολῆς δέκα πέντε πλοῖα ἤρχισαν τὴν πολιορκίαν τῆς Φορμόζης.

Λίαν δυσχερὴς ἦτο ἡ πολεμικὴ ἐκείνη ἐπιχείρησις κατὰ τοὺς μῆνας ἐκείνους τοῦ χειμῶνος, καθ' οὓς αἱ τριχυμίαι καὶ αἱ καταιγίδες οὐδὲ στιγμὴν ἔπαυσαν. Τὰ πληρώματα ἦσαν ἠναγκασμένα νὰ πολεμῶσιν οὐχὶ μόνον πρὸς τοὺς Κινέζους, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπικινδυνώτερα τῶν πρώτων. Οὐδεμία ἡμέρα, οὐδεμία νὺξ ἀναπαύσεως. Ἡ μοῖρα κατώρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ πᾶσαν ἐπικουρίαν στελλομένην πρὸς τοὺς Κινέζους, καὶ συνέλαβε τὰ κινεζικὰ πολεμικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα προσεπάθησαν νὰ τροφοδοτήσωσι τὰ φρούρια, τὰ ὁποῖα ἐπολιόρκουν οἱ Γάλλοι.

« ΑΙ ΑΤΜΑΚΑΤΟΙ ΠΡΟΧΟΡΟΥΣΙΝ ΟΛΟΤΑΧΩΣ » (Σελ. 130)

Ὁ *Ἀστὴρ* ἕνεκα τῆς ταχυπλοΐας αὐτοῦ ἐστέλλετο ἀδιακόπως εἰς ἀποστολὰς ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Κουρμπέ· ἐν μιᾷ τούτων ἠχμαλώτισεν ἓν κινεζικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον εἶχε κατορθώσῃ νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα διὰ μέσου τῶν πλοίων τῆς μοίρας. Διὰ τὸ ἔνδοξον τοῦτο στρατιωτικὸν κατόρθωμα ὁ ναύαρχος Κουρμπὲ προέτεινε νὰ προβιβασθῇ ὁ κυβερνήτης τοῦ *Ἀστέρος*. Ἐν ἀνιχνευτικὸν ἀνεκάλυψε δύο κινεζικὰ πλοῖα πλησίον τοῦ στομίου τοῦ λιμένος τῆς Σεϊποῦ. Τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν ἦτο μονόκροτον (φρεγάτα) τὸ δ' ἕτερον δρόμων (κορβέτα). Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀτμάκατος τῆς ναυαρχίδος ἐξετέλεσε κατόπτευσιν καὶ κατώρθωσε νὰ ἐξα-

κριβώση τὴν θέσιν τῶν κινεζικῶν πλοίων. Τὴν ἀκόλουθον νύκτα εἰς τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ ναυάρχου Κουρμπέ, ἐπιβαίνων φαλαινίδος, εἰσῆλθε διὰ τοῦ στενοῦ στομίου καὶ ὡδήγησε τὰς ἀτμακάτους μέχρι τοῦ μυχοῦ τοῦ λιμένος. Αἱ δύο ἐκεῖναι ἀτμάκατοι εἶχον μετασκευασθῆ ἐν σπουδῇ εἰς τορπιλλοβόλα· καὶ τὸ ἓν μὲν ἐξ αὐτῶν ἐκυβέρνα ὁ πλοίαρχος τοῦ *Βαϋάρδου* τὸ δ' ἕτερον, ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ ὕπαρχος τοῦ *Ἀστέρος* Δουρόκης. Ἡ φαλαινὶς ἐπέστρεψεν ὀπίσω καὶ ἐπερίμενε νὰ βοηθήσῃ τὰς δύο ἀτμακάτους νὰ ἐξέλθωσι τοῦ στενοῦ στομίου τοῦ λιμένος, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν των· ἂν ἐπανήρχοντο, ἐννοεῖται, διότι τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον ν' ἀνατινάξωσιν εἰς τὸν ἀέρα τὰ δύο κινεζικὰ σκάφη ἦτο λίαν επικίνδυνον, ἠδύναντο δὲ καὶ νὰ μὴ ἐπανέλθωσι.

Αἱ δύο ἀτμάκατοι προχωροῦσιν ὁλοταχῶς· τὰ κινεζικὰ πλοῖα διευθύνουσι πέριξ αὐτῶν εἰς μακρὰν ἀπόστασιν τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς, διακρίνουσιν αὐτὰς καὶ ἀρχίζουσι πυκνὸν καὶ ἀκατάπαυστον πῦρ. Αἱ ἀτμάκατοι ὅμως ἐξακολουθοῦσιν ἀτρομήτως τὸν πλοῦν των ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ, πλησιάζουσι σχεδὸν ταυτοχρόνως τὰ κινεζικὰ πλοῖα καὶ ἐκσφενδονίζουσι κατ' αὐτῶν τὰς τορπίλλας των.

Αἱ δύο ἀτμάκατοι παρασυρθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἐξῆλθον τοῦ λιμένος. Τὴν ἐπαύριον ἐν καταδρομικὸν συνήντησεν αὐτὰς εἰς τὸ πέλαγος, ἄνευ ἀνθράκων, ἄνευ τροφῶν. Τὸ καταδρομικὸν ἐρρυμούλκησε τὰς ἀτμακάτους μέχρι τῶν πλοίων εἰς ἃ ἀνῆκον. Οἱ γενναῖοι ἄνδρες, οἱ διαπράξαντες τὸ ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο κατόρθωμα ἔτυχον ἐνθουσιώδους καὶ θριαμβευτικῆς ὑποδοχῆς.

Τὴν ἐπαύριον ἀνιχνευτικὸν εἰσελθὸν εἰς τὸν λιμένα εὗρε τὴν φρεγάταν, λαμπρότατον καὶ μεγαλοπρεπέστατον πλοῖον 8,400 τόννων, φέρον πλήρωμα ἑξακοσίων ἀνδρῶν καὶ ὡπλισμένον μὲ εἴκοσι τηλεβόλα, κεκλιμένην πλαγίως καταφαγωμένην ὑπὸ τοῦ πυρός, ἐν μέσῳ συντριμμάτων ἱστῶν, ἱστίων, ξύλων, τὰ ὁποῖα ἐτίναξεν εἰς τὸν ἀέρα ἡ τορπίλλη. Καὶ ὁ δρόμων, μικρότερον μὲν πλοῖον ἀλλὰ νεώτατον, πρὸ μικροῦ ἐξελθὼν ἐκ τῶν νεωρείων τῆς Κίνας, φέρων πλήρωμα ἑκατὸν ἑξήκοντα ἀνδρῶν, εἶχε πάθη τὴν ἰδίαν τύχην. Οὐδεὶς ἐσώθη ἐκ τῶν πληρωμάτων τῶν δύο πλοίων.

Ὁ Δουρόκης, ὁ κυβερνῶν τὴν ἀτμάκατον ἥτις ἐπυρπόλησε τὸ μέγα μονόκροτον προεβιβάσθη εἰς πλοίαρχον. Ὁ ναύαρχος Κουρμπὲ οὐδὲ τοὺς ἄλλους ἀξιωματικοὺς ἐλησμόνησε, τοὺς μετασχόντας τοῦ τολμηροῦ ἐκείνου κατορθώματος.

Ἕνεκα τῶν ἐκ τῆς ἐκστρατείας φοβερῶν κακοπαθειῶν, ἕνεκα τῶν ἀκαταπαύστων τριημιῶν, ἕνεκα τοῦ κλίματος τῆς χώρας, ἀσθένειαι κατεμάστιζον τὰ πληρώματα τῆς γαλλικῆς μοίρας.

Φορητὰ νοσοκομεῖα, θεραπευτήρια διωργανώθησαν ἐν τάχει, ἀλλ' ἦσαν πολὺ ἀτελῆ, διότι ἔλειπον τὰ ἀπαραίτητα· πολλάκις ἔλειπον τὰ φάρμακα· οὐδὲ γάλα, οὐδὲ συμπεπυκνωμένον κἂν γάλα εὑρίσκετο διὰ τοὺς ταλαιπώρους ἀσθενεῖς. Πῶς θὰ συνησθάνοντο οἱ δυστυχεῖς ὅτι εὑρίσκοντο μακρὰν φεῦ! πολὺ μακρὰν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος, τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας, ὅπου προσφιλῆ ὄντα θὰ ἐκάθηντο παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν των καὶ μετὰ στοργῆς θὰ τοῖς ἐπεδαψίλευον τὰς περιποιήσεις των.

Ὁ ναύαρχος Κουρμπὲ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ εἰς τοὺς ὁποίους οὗτος ἐνέπνεε τὸ παράδειγμα τῆς αὐταπαρνησίας, ἐπεσκέπτοντο τὰ θεραπευτήρια, καὶ ἐνεθάρρυνον τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καὶ ὁ ναύαρχος Κουρμπέ, καταβληθεὶς ἐκ τῶν κόπων καὶ τῶν κακουχιῶν τῆς ἐκστρατείας, ἠσθένησε βαρέως καὶ ἀπέθανε. Ὁ νεκρὸς αὐτοῦ κατεκλίθη ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς σημαίας, τὴν ὁποίαν ἐδόξασεν. Ἐν τιμῇ καὶ δόξῃ μετεκομίσθη εἰς τὴν πατρίδα του, ἥτις ἀνταμείβουσα ἐν τῶν ἡρωϊκωτέρων τέκνων της, τῷ ἀνήγειρε διπλοῦν μνημεῖον πρὸς διαιώνισιν τῆς δόξης του καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς.

Ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐκτιμῶντες τοὺς ὑψηλόφρονας καὶ μεγάλους χαρακτῆρας, τὴν ἀκατάβλητον γενναιότητα καὶ τὴν ὑψηλὴν φιλοπατρίαν, τὸ ὄνομα τοῦ ναυάρχου Κουρμπὲ δὲν θὰ λησμονηθῇ.

Τὴν 1ην Ἰουλίου 1885 ἐν πολεμικὸν σκάφος εἰσέπλεεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἄδεν. Ἀπὸ πρωΐας ἤδη ἔπνεε σφοδρὸς Μέσης (βορειοανατολικὸς ἄνεμος, κοινῶς Γραῖγος), νέφη δὲ πυκνὰ συνεσωρεύοντο εἰς τὸν οὐρανόν· τὰ κύματα ὑπὸ λευκοῦ ἀφροῦ περιστεφόμενα ἐκυμάτιζον ὁλονὲν ταχύτερον καὶ ὁρμητικώτερον. Πυκνὴ

καὶ ὑπόθερμος ὁμίχλη περιεκάλυπτε τὸ πλοῖον, τὸ βαρόμετρον κατήρχετο μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν ἀπὸ 765 ἔφθασε μέχρις 740.

Τὰ σημεῖα ταῦτα προήγγελλον σίφωνα, τοῦ ὁποίου τὸ κέντρον μάλιστα ἦτο πλησίον. Ὁ σίφων εἶνε ἤδη τρομερὸς ἐν ἀνοικτῷ πελάγει, φαντάσθητε τί ἠδύνατο νὰ εἶνε ἐντὸς τοῦ κόλπου, τοῦτέστι ἐντὸς διαστήματος περιωρισμένου. Ὁ κίνδυνος ἦτο δεκάκις μεγαλείτερος.

Ἀμέσως ἐλήφθησαν ὅλαι αἱ δυναταὶ προφυλάξεις ἐπὶ τοῦ πλοίου τὰ ἱστία συνεστάλησαν, οἱ καθέκται τῶν καθόδων, πλὴν ἑνός, ἐκαρφώθησαν, πᾶν ὅ τι διέτρεχε τὸν κίνδυνον ν' ἁφαρπασθῇ ὑπὸ τοῦ σίφωνος ἐδέθη καὶ ἐστερεώθη. Οἱ ναῦται μετέβαινον ἀπὸ ἓν μέρος τοῦ πλοίου εἰς ἄλλο δεδεμένοι διὰ σχοινίου, τοῦ ὁποίου τὸ ἓν ἄκρον ἦτο προσηλωμένον εἰς στερεὸν μέρος τοῦ πλοίου.

Ἡ ὁμίχλη ἐγένετο πυκνοτέρα βαθμηδὸν καὶ θερμοτέρα. Τὸ τηλεσκόπιον δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν διασχίσῃ, οὔτω δὲ οἱ ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ σκάφους δὲν ἠδύναντο νὰ ἴδωσι ποῦ διευθύνοντο.

Ἀξιωματικοὶ καὶ ναῦται εἶχον ἐλπίσῃ ὅτι ἔμελλον νὰ προσορμισθῶσι τὴν ἐπαύριον εἰς Ἄδεν. Τώρα ὅμως ὁ Θεὸς ἤξευρε ποῦ καὶ πότε ἔμελλον νὰ συναντήσωσι ξηράν. Πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, ἐκτελοῦντες τὸν χειρισμόν, ἔκαμνον τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἔταζον λαμπάδα εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἄνεμος ἐκόπασε, ἀλλὰ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἔγιναν σφοδρότατα καὶ ἄγρια.

— Ἐπέσαμεν εἰς τὸ κέντρον τοῦ σίφωνος! εἶπεν ἡσύχως ὁ κυβερνήτης εἰς τὸν ὕπαρχον. Ὁ κυβερνήτης τὰς λέξεις ταύτας λέγων ἦτο κάτωχρος, καίτοι ἀτάραχος καὶ ἀπαθής. Τόσαι ὑπάρξεις ἐξηρτῶντο ἀπ' αὐτόν, τόσαι ζωαὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου! ἡ εὐθύνη του ἦτο μεγάλη...

Αἴφνης ἤστραψε δυνατὰ καὶ ταυτοχρόνως ἀντήχησε φοβερὰ βροντή. Μὴ ἔπεσεν ὁ κεραυνὸς ἐπὶ τοῦ πλοίου; Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ εἰς τὸ ὑπόστρωμα ἡ θερμότης ἦτο πνιγηρά. Συγχρόνως δὲ καὶ βροχὴ ῥαγδαία ἔπιπτε, βροχὴ ὑπερβαίνουσα πᾶσαν περιγραφήν.

Ὄγκος θαλάσσης εἰσώρμησεν εἰς τὸ κατάστρωμα, τόση δὲ ἦτο ἡ δύναμίς του, ὥστε ἀφήρπασε πᾶν ὅ,τι εὗρεν ἐμπρός του, ἓν ἀκάτιον, τὰς κάτω κεραίας, ἓν μέρος τοῦ αἰωροθεσίου. Δὲν ἀφήρπασεν ἄρά γε καὶ ἄνθρώπους; Πιθανόν, ἀλλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ποῖος ἠδύνατο νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ; Βραδύτερον θὰ γίνῃ ἡ ἀρίθμησις, ἂν γίνῃ καὶ ἂν δὲν καταποντισθῇ αὐτανδρον τὸ σκάφος.

Ἐπὶ τέλους ἡ σφοδρότης τῆς βροχῆς ὠλιγόστευσεν, ἀκτὶς δὲ ἡλίου θαμβὴ καὶ λευκὴ ἐφάνη πρὸς στιγμὴν διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης.

Τί ἀπεκάλυψεν ἡ ἀκτὶς ἐκείνη; Ἓν πελώριον λευκὸν φάντασμα, τὸ ὁποῖον εἶχε τοὺς πόδας του εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ ὑψοῦτο πολὺ ὑψηλότερον τῶν συννέφων. Τὸ φάντασμα ἐκεῖνο παρηκολούθει τὸ πλοῖον μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Ἡ φυγὴ ἦτο ἀδύνατος.

Οἱ ναῦται ἐγνώριζον τὸ ὄνομα τοῦ πελωρίου ἐκείνου φαντάσματος. Κατὰ τοὺς μακρυνοὺς αὐτῶν πλοῦς ἔτυχε νὰ ἴδωσιν ὅμοια, ἀλλὰ μακρόθεν. Οἱ ἐκ τοῦ σύνεγγυς βλέποντες τὰ τοιαῦτα φάσματα, σιγῶσι διὰ παντός, οὐδέποτε ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν γενέθλιον γῆν καὶ οἱ συγγενεῖς των φοροῦσι μαῦρα καὶ θρηνοῦσι.

Μόνον θαῦμα ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸ πλοῖον ἐκ τῆς φοβερᾶς δίνης, ἥτις περιστρέφει μετὰ ταχύτητος ἰλιγγιώδους, καὶ καταπίνει σκάφη καὶ πληρώματα.

Ὁ κίνδυνος λοιπὸν ἦτο ἀπεριγράπτως φοβερός· ὁ ὄλεθρος σχεδὸν βέβαιος· ἐν τούτοις ὑπῆρχεν ἐλπίς τις σωτηρίας, ἀλλὰ μικρά, πολὺ μικρὰ ἐλπίς.

Ὁ κυβερνήτης ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του.

— Διατάξατε νὰ γεμίσουν τὸ τηλεβόλον τῆς πρῴρας! εἶπεν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς τετραωρίας.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐδίσταζε, διότι ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς πρῴρας, καὶ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν διαταγὴν εἰς τοὺς πυροβολητάς.

— Πηγαίνετε λοιπόν, σημαιοφόρε, ἀνέκραξεν ὁ κυβερνήτης διὰ φοβερᾶς φωνῆς· ἂν ἡ θάλασσα ἁρπάσῃ δύο τρεῖς ἄνδρας, ἀντικαταστήσατέ τους· ὑπακούσατε, καὶ ἀμέσως!

Ὁ ἀξιωματικὸς ὥρμησεν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ κυβερνήτου.

Εἷς τῶν πυροβολητῶν ἐνόησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἦτο παλαιὸς δίοπος καὶ ἤξευρεν ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖον διέταξεν ὁ κυβερνήτης δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ἐνίοτε.

— Ἐμπρὸς τὸ λοιπόν, κουνηθῆτε, ἀκαμάτιδες, ἐφώναζε πρὸς τοὺς πυροβολητάς, οἵτινες ἔμενον ἀκίνητοι ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἐπὶ τέλους τὸ τηλεβόλον ἐγεμίσθη.

— Μηχανὴ πρόσω! Ὁλοταχῶς! ἀνέκραξε βροντωδῶς ὁ κυβερνήτης.

Τὸ σκάφος διηυθύνετο ὁρμητικῶς ἐπὶ τοῦ φαντάσματος, ὡς νὰ ἤθελε νὰ διατρυπήσῃ αὐτό. Ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ λευκοῦ ἐκείνου ὄγκου ἀπόστασις ἐσμικρύνετο βαθμηδόν.

Πῦρ! ἐκέλευσεν αἴφνης ὁ κυβερνήτης.

Βροντώδης κανονοβολισμὸς συνετάραξε τὸν ἀέρα. Τὸ φάντασμα ἐτραυματίσθη κατάκαρδα, ὁ συμπεπυκνωμένος ὄγκος διελύθη καὶ καταρράκται ὕδατος ἔπιπτον πανταχόθεν. Ἄνωθεν ὕδωρ, κάτωθεν ὕδωρ. Ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ χάος ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν κόσμον.

Κατώρθωσε νὰ σωθῇ τὸ πολεμικὸν ἐκεῖνο σκάφος;

Ἀνεμένετο ἐν Ἄδεν τῇ 2 ἢ 3 Ἰουλίου, παρῆλθεν ἡ 8η καὶ οὐδεμία εἴδησις εἶχε φθάσῃ περὶ αὐτοῦ!..

ΙΕ'.

ΕΞ ΑΔΕΝ ΕΙΣ ΧΕΡΒΟΥΡΓΟΝ

Καὶ πάλιν ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα. Ὁ *Ἀστὴρ* εἶχεν ἀποπλεύσῃ ἐξ Ἄδεν τὴν 12 Ἰουλίου 1885 μεσίστιον ἔχων τὴν σημαίαν εἰς ἔνδειξιν πένθους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ναυάρχου Κουρμπέ, διότι ἐν Ἄδεν ἔμαθον οἱ ἐπὶ τοῦ *Ἀστέρος* τὸ θλιβερὸν ἄγγελμα.

Ἡ θερμότης ἦτο καὶ πάλιν ἀνυπόφορος, ἀλλ' εὐτυχῶς ἔλειπεν ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος ἄνεμος τῆς ἐρήμου, ὁ καθιστῶν πνιγηρὰν τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ τόσον ἐπίπονον τὴν ἀναπνοήν.

Ὁ Ὑβὼν ἐλυπήθη βαθέως διὰ τὸν θάνατον τοῦ ναυάρχου, ὅστις εἶχε δείξῃ πρὸς αὐτὸν ἰδιάζουσαν καλοκαγαθίαν. Ὁ θάνατος οὗτος ἐπανέφερεν εἰς τὴν μνήμην του ἄλλον θάνατον. Ὁ δυστυχὴς Λάρας!

Ὁ Ὑβὼν στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου αἰωροθεσίου ἔβλεπε μελαγχολικῶς πρὸ αὐτοῦ βεβυθισμένος εἰς τοὺς θλιβεροὺς διαλογισμούς του.

Πόσην ὥραν εἶχε μείνῃ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, οὐδ' αὐτὸς τὸ ἤξευρε, ἀλλ' αἴφνης χείρ τις ἐστηρίχθη φιλικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

—Φίλε μου Ὑβών, εἶπεν ὁ κ. Δουρόκης, ἄφησε τὰς θλιβερὰς σκέψεις, συλλογίσου τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι σὲ περιμένουν. Σὺ μετ' ὀλίγον θὰ εὕρῃς τὴν μητέρα σου, ἀλλὰ πόσοι ἄλλοι δὲν θὰ ἔχουν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν! Ναί, ἠξεύρω ποῖον συλλογίζεσαι...

Καὶ ὁ κ. Δουρόκης ἐπίσης ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σύννους. Ἀλλὰ μετά τινας στιγμὰς διακόψας τὴν σιωπὴν εἶπεν εἰς τὸν Ὑβόνα.

— Δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἀχάριστοι, φίλε μου, εἶνε ἀληθῶς θαῦμα ὅτι ἐσώθημεν ἐκ τοῦ ἀνεμοστροβίλου τῆς 1ης Ἰουλίου καὶ ἐπιστρέφομεν σῶοι εἰς τὴν πατρίδα.

— Πραγματικῶς ἀνέλπιστος ἦτο ἡ σωτηρία μας, ἀπήντησεν ὁ Ὑβών. Τί ὧραι ἀγωνίας ἦσαν ἐκεῖναι ὅταν τὸ πλοῖόν μας ἔτρεχε μὲ ταχύτητα καταπληκτικὴν ἐν μέσῳ τῆς καταιγίδος χωρὶς νὰ ἠξεύρωμεν ποῦ διευθυνόμεθα!.. Τί φοβερὰς ἡμέρας καὶ τί φοβερὰς νύκτας ἐπεράσαμεν!.. καὶ οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι δυστυχεῖς τοὺς ὁποίους ἥρπασεν ἡ θάλασσα!.. Πολὺ θὰ ἡσυχάσω ὅταν λάβω ἀπάντησιν εἰς τὸ τηλεγράφημά μου, τὸ ὁποῖον ἔστειλα ἀπὸ τὸ Ἄδεν εἰς τὴν μητέρα μου.

— Καλά, εἶπεν ὁ κ. Δουρόκης· τώρα ποῦ ἐτελείωσεν ἡ τετραωρία σου ἔλα νὰ γευματίσωμεν μαζί, πρὶν ἡ ἀναθεματισμένη αὕτη ζέστη μᾶς κόψῃ τὴν ὄρεξιν!

Ἐν ᾧ οἱ δύο φίλοι ἡμῶν γευματίζουν, ἂς ῥίψωμεν ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πληρώματος τοῦ *Ἀστέρος*. Ὅλα τὰ πρόσωπα ἦσαν ἡλιοκαῆ καὶ ἰσχνά, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο μεγαλείτεροι, τὰ δὲ ἀξύριστα γένεια τῶν ναυτῶν ἔδιδον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῶν ἀγιότητά τινα. Ἡ ὠχρότης τῶν μορφῶν ἀπεδείκνυε ποίας κακουχίας ὑπέστησαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι κατὰ τὴν μακρὰν των ἐκστρατείαν.

Σπουδαιόταται μεταβολαὶ εἶχον ἐπέλθῃ ἐπὶ τοῦ *Ἀστέρος* ἀφ' ὅτου τὸ σκάφος τοῦτο εὑρίσκετο προσωρμισμένον ἐν Κελούγκῃ, περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου.

Ὁ κυβερνήτης Λεστούρης εἶχε προβιβασθῇ εἰς πλοίαρχον, μετὰ τὴν κατάκτησιν τῶν Πεσκαδορῶν νήσων, εἰς ἣν τὸ ὑπ' αὐτοῦ κυβερνώμενον σκάφος, τουτέστιν ὁ *Ἀστὴρ* ἐπρωταγωνίστησεν. Ὁ κ. Ἰωάννης, παθούσης τῆς

ὑγείας του ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τὸν προβιβασμόν του εἰς Γαλλίαν. Μὲ συγκίνησιν βαθεῖαν ἀπεχαιρέτισε τὸ πλοῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδόξασε τὸ ὄνομά του, τοὺς συναγωνιστὰς παντὸς βαθμοῦ μετὰ τῶν ὁποίων διῆλθεν ἡμέρας κινδύνων καὶ κακουχιῶν.

Ὁ κ. Λεστούρης εἶχε προτείνῃ εἰς τὸν Ὑβόνα νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸν *Πλοίαρχον*.

— Ἂν ἡ ἐκστρατεία διαρκέσῃ ἀκόμη πολύ, τὸ ταλαίπωρον ζῷον θ' ἀποθάνῃ. Ἡ καθιστικὴ αὐτὴ ζωὴ τὸ βλάπτει· οὐδὲ νὰ κολυμβήσῃ κἂν ἠμπορεῖ ἐδῶ. Πρὸς τούτοις δὲ στενοχωρεῖται φρικτά. Ποῦ εἶνε ἡ ἄλλοτε ζωηρότης του; εἰς τὴν Βρεττάνην θὰ γίνῃ καλά, ὅπως καὶ ἐγὼ ἐλπίζω.

Ὁ Ὑβὼν ἐπείσθη ἐκ τῶν λόγων τοῦ κ. Λεστούρη καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν *Πλοίαρχον*, ἀλλ' ἠσθάνετο πολὺ τὴν ἔλλειψιν τοῦ πιστοῦ καὶ ἀφωσιωμένου κυνός.

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

«Ὁ Ὑβὼν ἔβλεπε μελαγχολικῶς» (Σελ. 132)

ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ

Μέσ' 'ς τὸ κάτασπρο ῥυάκι,
Ἀπὸ χρόνους καὶ καιρό,
Τρέχει, τρέχει τὸ νεράκι
Κρυσταλλένιο, δροσερό,

Κι' ὅλο λέγει μὲ τὸ νοῦ του
Τέτοια λόγια φαντασμένα:
«Τὰ καλὰ τοῦ κόσμου τούτου
Ὅλα γίνηκαν γιὰ μένα.

Ἐγὼ τρέχω καὶ ποτίζω
Τὰ λουλούδια π' ἀγαπῶ,
Μέσ' 'ς τὸν ἥλιο λαμπυρίζω,
Σ' τὴ σκιὰ λαμποκοπῶ.

Ἡ ἀγράμπελ' ἡ παρθένα
Κ' ἡ λιγνούλα καλαμιὰ
Καθρεφτίζονται σὲ μένα
Μὲ μεγάλη ἐπιθυμιά.»

Ἔτσι λέγει κι' ὅλο πάει
Τὰ καθάρια του νερὰ
Ἀπ' τὰ μέρη π' ἀγαπάει
Κι' ἀπ' τὰ χόρτα τ' ἀνθηρά.

Ὡς ποῦ ἔξαφνα τὸ παίρνει
Ἕνα ῥεῦμα πειὸ βαθύ,
Σ' τὸν ὠκεανὸ τὸ φέρνει
Νὰ πνιγῇ καὶ νὰ χαθῇ.

Τώρα μέσα 'ς τ' ἀφρισμένα
Σ' τὰ νερὰ τοῦ ὠκεανοῦ
Τέτοια λόγια φαντασμένα
Δὲν θὰ λέγῃ μὲ τὸ νοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΦΩΤΗΣ

ΥΠΟ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 118]

Κι' ἔτσι μὲ λόγια, μὲ χαραῖς, μὲ γέλια
εἰς τὰ μουλάρια ὅλοι καθισμένοι
'ς τοῦ Φώτη φθάνουν τοῦ χωριοῦ τἀμπέλια
καὶ βλέπουν κόσμος 'βγῆκε, περιμένει.

Τοῦ Φώτη ἡ μανούλα τρέχει πρώτη,
πετιέτ' ὁ Φώτης κατ' ἀπ' τὸ μουλάρι.
'ς τὴν ἀγκαλιά της πέφτει· «Φώτη, Φώτη!»
—«Μαννούλα μου!»—«Χρυσό μου παλληκάρι!»

Τὸν γυιὸν ἀφίνει· ὅλοι ξεπεζεύουν.
Τὴ νύφη πιάνει καὶ φιλεῖ καὶ κλαίει·
δίνει τὸ χέρι 'ς ὅλους, τὸ μαζεύουν·
γυρνᾷ ὁ Φώτης τότε καὶ τοὺς λέει.

«Σ' τὴν ἐκκλησιὰ θὰ πᾶμε τόρ' ἀντάμα·
»'ς τὴν Παναγιὰ θ' ἀνάψω μιὰ λαμπάδα!
»Μαζὶ τὴ φέρνω. Πᾶμε, εἶνε τάμμα!
»Μὲ τὸ καλὸ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἑβδομάδα!»

Λαμπάδα σκαλισμένη καὶ μεγάλη
ἀπὸ φορτιὸ διαλέγει, 'βγάνει, πέρνει·
ἔμπρὸς αὐτός, 'ξοπίσω του οἱ ἄλλοι,
'ς τὴν ἐκκλησιά, 'ς τὴν Παναγιὰ τὴ φέρνει.

Ἀνάφτει τὴ λαμπάδα 'ς τὴν εἰκόνα
καὶ κάνει τὸ σταυρό του, τὴ φιλάει,
καὶ λέει· «Θεοτόκε, 'ς τὸν αἰῶνα
ἡ χάρι σου τὸν κόσμον ἂς φυλάῃ.»

Καὶ 'βγαίνουν τότε, καὶ 'ς τὸ σπῆτι φθάνουν,
καὶ κάθονται καὶ τρῶν καλὰ καὶ πίνουν
καὶ λένε τὸ καθένα πῶς θὰ κάνουν
κ' οἱ καλεσμένοι πῶχουν ποῦ θὰ μείνουν.

ΙΑ'

Δευτέρα, Τρίτη καὶ Τετάρτη 'μέρα
κάθε γυναῖκα μὲ τὰ μοῦτρα πέφτει·
ἐπάνω, κάτω τρέχει 'σὰν γουστέρα
τὸ κάνουνε τὸ σπίτι 'σὰν καθρέφτη.

Τὴν Πέμπτη πάει 'ς τὸ λουτρὸ ἡ νύφη·
μαζί της πέρνει λιγεραῖς κοπέλαις·
μὲ κνᾶ τὰ 'νύχια καθεμιὰ ἀλείφει
καὶ λὲν τραγούδια, κάνουν χίλιαις τρέλλαις.

Παρασκευή, τὴν πρωΐκα στολισμένη
ποῦ ὁ παππποῦς 'ς τὴν ἐγγονή του δίνει
ὁ κόσμος βλέπει, βλέπει κι' ἀπομένει·
τί ἀρχοντιά! Τί προῖκα εἶν' ἐκείνη!

*

Τὸ Σάββατο 'ς τοῦ Φώτη κόσμος τὴν αὐλή,
ζαλίζονται φαγεὶ νὰ ἑτοιμάσουν·
'ς τὸρνιθαρειὸ δὲν ἔμεινεν ἕνα πουλί,
κι' ἀκοῦς νὰ λέν· «δὲ φθάνουν, δὲ θὰ φθάσουν.»

Σφάζουν ἀρνιά, φουσκόνουν, 'γδέρνουν τεχνικὰ
καὶ πελεκοῦνε σούβλαις παλληκάρια·
ἀγόρια πλύνουν τἄντερα, τὰ σωθικά,
καὶ τραγουδοῦν παρθέναις ἀπ' ἀνάρια.

«Τῆς μαντζουράνας στρῶστε, στρῶστε τὸν ἀνθό,
»ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρὸς γιὰ νὰ περάσουν,
»'ς τὴν ἐκκλησιὰ νὰ 'πᾶν, κ' ἐγὼ νὰ 'ρθῶ,
»νὰ 'ὀλογηθοῦν, νὰ ζήσουν, νὰ γεράσουν.»

Ὀρνίθια, κούρκους, χῆνες, τρυφερὰ παππιὰ
κρατοῦν γυναῖκες, σφάζουν καὶ μαδοῦνε,
καὶ ἄνδρες μὲ δικέλια καὶ τσαπιὰ
λάκκους ρηχοὺς ν' ἀνοίξουν πολεμοῦνε.

Σ' τοὺς λάκκους μέσα κάρβουνα θὲ νὰ χυθοῦν
ἀπὸ κλαδιὰ καὶ ρίζαις κλημματένια·
ἐκεῖ τἀρνιὰ σιγά, σιγὰ θὲ νὰ ψηθοῦν·
τοῦ καθενὸς καὶ δύο θἄχουν ἔννοια.

Καὶ πλέκουν ἄλλοι τἄντερα μαστορικὰ
πλεξούδαις, γιὰ νὰ κάνουν κοκορέτσι·
παιδιά, γυναῖκες, ἄνδρες, λαδικά,
ὅλοι 'μιλοῦν μαζί, ζαλίζοντ' ἔτσι.

Ἀνάστα ὁ Θεὸς ἂν εἶνε 'ς τὴν αὐλή,
'ς τὸ μαγειριό, κ' ἐκεῖ, κ' ἐκεῖ Ἀνάστα·
ἀκοῦς· «ἀλάτι! ξεῖδι! ζάχαρι ψιλή!
«Ἀνέβα! Πάρε! Βάλε! Ψῆστα! Βράστα!»

Ἐδῶ γιὰ πήτταις φύλλα κάνουνε ψιλά,
ἐκεῖ καρύδια ἢ κανέλλα κοπανίζουν,
'μιλοῦν, δουλεύουν, χάφτουν χαμηλά, ψηλά,
ζυμόνουν, ψήνουν, βράζουν, τηγανίζουν.

Ἀνάμεσα 'ς αὐτὸ τὸ ταβατοῦρι
προφθαίνει κι' ὁ δεσπότης, ξεπεζεύει·
τὸ ἄλογό του σέρνουνε 'ς τἀχοῦρι,
κ' ἐκεῖνος τὸ Θωμᾶ ζητεῖ, γηρεύει.

Τὸν 'βρίσκουνε 'ποῦ ἄνοιγε βαρέλι
παληὸ κρασὶ γεμᾶτο· τραπεζήσιο,
κρασὶ ἀπ' τὸ 'δικό του τὸ ἀμπέλι
καὶ δυὸ ἀσκιὰ τυράκι κατσικήσιο.

Ἀφίνει τὴ δουλειά του μέσ' 'ς τὴ μέση
καὶ τρέχει τὸ δεσπότη ν' ἀπαντήσῃ·
τὸν βλέπει, 'βγάνει 'ς τὴ στιγμὴ τὸ φέσι,
μετάνοια, κάνει χέρι νὰ φιλήσῃ.

Μετάνοια βάνουν τότε 'ς τὸ δεσπότη
συμπέθερος μαζὶ καὶ συμπεθέραις.
καὶ 'βγαίνει κ' ἡ νυφοῦλα μὲ τὸ Φώτη,
καὶ 'βγαίνουν ἄνδρες, μάνναις, θυγατέραις.

Ψ'ηλὰ τὸν ἀνεβάζουν τὸν δεσπότη,
σὲ θρόνο σκαλιστὸν τόνε καθίζουν,
γλυκό, καφέ, τοῦ 'βγάν' ἡ νύφη πρώτη,
ρακί, νεράκι ἄλλοι τὸν ποτίζουν.

Καὶ στέκει 'ς τὴ γωνιὰ συμμαζεμένη
τοῦ Φώτη ἡ μαννούλα καὶ κρατάει
προσόψι καὶ κουμάρι καὶ λεγένι,
κι' ἂν ὁ δεσπότης θὰ πλυθῇ 'ρωτάει.

Χτυπᾷ τὰ χέρια ὁ δεσπότης· τρέχει,
«σαποῦνι»· λέγει «γρήγορα» 'ς τὸ Νότη,
νερὸ 'ς τὰ χέρια χύνει καὶ προσέχει
μὴ βρέξῃ τὰ μανίκια τοῦ δεσπότη.

Τρεῖς διᾶκοι δός του πάνω, κάτου τρέχουν
τὰ ροῦχα τοῦ δεσπότη ν' ἀνεβάσουν,
θαρρεῖς 'ς τὰ πόδια πέταλα πῶς ἔχουν·
κοντεύουνε τὸν κόσμο νὰ χαλάσουν.

ΙΒ'

Ἔφεξεν ἦρθ' ἡ Κυριακὴ τοῦ γάμου·
'ντύθηκ' ἡ νύφη, 'ντύθηκεν ὁ Φώτης,
'ντύθηκαν ὅλοι. — «Ἔ, λοιπόν, παιδιά μου,
«ὥρα νὰ 'πᾶμε» λέει ὁ δεσπότης.

«Ἔλα, παπποῦ μου! Ἔλα, κὺρ κουμπάρε!
»Ἔλα μαννούλα! Ἔλα δά, κουμπάρα!
»Διᾶκο τὴ μήτρα, τὸ τρικέρι πάρε!
»Ἔλα, κουνήσου! Νἄχῃς τὴν κατάρα!..

»Πάρε τὸν 'μπόγο! Ἔλα σύ, ποῦ εἶσαι;
»Τὴν πατερίτσα! Πάρε τὸ δικέρι!
»Καιρὸς, σᾶς λέγω, εἶνε τοῦ ποιῆσαι,
»πέρασ' ἡ ὥρα, πάει μεσημέρι!

*

Ἄνθρωπος μέσα 'ς τὸ χωριὸ δὲ μένει·
ὅλοι 'ς τὸ γάμο τρέχουν 'ξαλλαγμένοι·
ἄσπρα ἡ νύφη καὶ χρυσᾶ 'ντυμένη
μὲ τὸν καλό της νὰ την, τόρα 'βγαίνει.

Νὰ ἡ μαννούλα ἡ γλυκειὰ τοῦ Φώτη!
Νά, τῆς νυφοῦλας ὁ παπποῦς, ὁ γέρος!
Νά, ἡ κουμπάρα μὲ τὸν Παναγιώτη!
Νὰ κι' ὁ δεσπότης· «Ἔ, ἀνοῖχτε μέρος!»

Μεσ' 'ς τὸ χωριὸ τὴ νύφη φέρνουν γύρα,
'ς τὴν ἐκκλησιὰ 'μπροστὰ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι
'ς τῆς ἐκκλησιᾶς στρυμόνονται τὴ θύρα,
ἐκεῖ πατεῖς με εἶνε καὶ πατῶ σε.

Μπαίνουν 'ς τὴ μέση Μαριγὼ καὶ Φώτης·
νὰ οἱ κουμπάροι στέκουν ἀπὸ 'πίσω·
ψάλλουν παππάδες, διᾶκοι καὶ δεσπότης,
καὶ κανονάρχοι τοὺς βαστοῦν τὸ ἴσο.

Λαμποκοποῦν τῆς ἐκκλησιᾶς τὰ μέσα·
«Θεὲ πατέρων, κύριε ἐλέους!»
μιὰ ξεφωνίζει τοῦ χωριοῦ γιατρέσσα,
«Ἀναψαν ὅλους τοὺς πολυελαίους!»

Μῆλο νὰ ρίξῃς, κάτω δὲ θὰ πέσῃ.
Ἄλλος τσυρίζει, ἄλλη μουρμουρίζει,
ἄλλος τραβάει τἀλλουνοῦ τὸ φέσι,
ἄλλης γυναίκας τὸ μωρὸ στριγλίζει.

Ἡ ἀρραβῶνα τόρα τελειόνει·
«Στέφεται» τόρα λέει ὁ δεσπότης.
Δὲς, δὲς τὴ νύφη πόσο καμαρόνει!
Δὲς πῶς τὴν βλέπει ὁ καλὸς ὁ Φώτης!

Σ' τὸ «Ἡσαΐα χόρευε» ἐπάνω
μὲ τὰ φλουράκια ὁ παπποῦς τοὺς ραίνει·
«Ἔ, τόρα, λέει, τόρα ἂς πεθάνω!
«Στερεωμένοι, ναί, στερεωμένοι.»

Ῥίχνει στολίδια ἡ κουμπάρα τόρα·
νὰ κι' ὁ κουμπάρος χίλια δυὸ τοὺς ῥίχνει,
ζώνη, καρφίτσα, δαχτυλίδια, ὥρα,
καὶ ἡ μαννούλα πέρνει καὶ τὰ δείχνει·

Πάει ἡ μαννούλα τοὺς φυλάει πρώτη,
πάει ὁ γέρος, οἱ κουμπάροι, ὅλοι·
Ἔπειτα 'βγαίνουν, πέρνουν τὸν δεσπότη,
πᾶνε 'ς τὸ σπῆτι. Τί χαρά! Τί σχόλη!

Βρίσκει ὁ Φώτης, τὴ μαννούλα 'βρίσκει·
στέκει κοντά του στέκει κ' ἡ νυφούλα·
φέρνουνε γύρους μὲ γλυκὰ οἱ δίσκοι,
λέει ὁ Φώτης τότε 'ς τὴ μαννούλα·

«Ἔλα, μαννούλα! δός μου τὴν εὐχή σου!
»Ἄνοιξε τώρα πειὰ τὴν ἀγκαλιά σου!
»Ἂς ἀνασάνῃ τώρα ἡ ψυχή σου!
» Δὸς τὴν εὐχή σου! Δός μας δυὸ φιλιά σου!»

Πέρνει τὸ 'ταῖρι μέσ' 'ς τὴν ἀγκαλιά της,
τὸ χέρι ἁπλώνει δίνει τὴν εὐχή της,
χίλια τοὺς δίνει, ὄχι δυὸ φιλιά της,
ἦρθε 'ς τὸν τόπο τώρα ἡ ψυχή της.

Πάει 'ς τὸ γέρο τὸν παπποῦ τὸ 'ταῖρι·
«Τώρα, παππούλη», λέει, «νὰ μᾶς ζῆσῃς!»
Ἕνας τὸ ἕνα, ἄλλος τἄλλο χέρι
πιάνει· «παππούλη! Δὲ θὰ μᾶς ἀφήσῃς!»

Πάνω χορεύουν τὸ συρτὸ μὲ χάρι,
κλέφτικο κάτω τὰ βιολιὰ βαροῦνε·
σέρνει τοὺς ἄλλους ἕνα παλληκάρι·
λὲς πῶς πετάει, ὅλοι ἀποροῦνε.

Τρώει καὶ πίνει κι' ὁ παπποῦς, καὶ πιάνει,
πιάνει καὶ σέρνει, τὸ χορὸ τραβάει·
μὰ κι' ὁ κουμπάρος κάτω δὲν τὸ βάνει,
ἔγεινε τύφλα, 'δῶθε κεῖθε πάει.

»Πιῆτε!», φωνάζει ὁ παπποῦς, «ἂς τρέξῃ!
»Θάλασσα οὔλα! Δόστε του κι' ἂς πάῃ!
»Χάλασ'τα! Βάρ'τα τὰ βιολιά! Ἂς φέξῃ!
»Τώνα ποτῆρι τἄλλο ἂς χτυπάει.»

Ὅλοι 'ς τὸ πόδι καὶ κανεὶς δὲ στέκει·
'δῶθε φλογέρα, 'κεῖθε παίζει λύρα.
τούμπανα πέρα καὶ βιολιὰ παρέκει,
ὅλοι 'ς τὸ πόδι, κι' ἡ κουτσὴ ἡ χήρα.

Μέραις καὶ νύχτες τρεῖς αὐτὰ τὰ ἴδια·
χόρεψε, φάε, πιὲς καλά, ξαπλώσου,
γέλασε, παῖξε, ἄκουσε παιγνίδια,
καὶ τὴν τετάρτη, σύρε 'ς τὸ καλό σου.

*

Τρῶνε καὶ πίνουν καὶ χορὸ τινάζουν
μέραις καὶ νύχταις σπητικοὶ καὶ ξένοι.
Βγάζουν καὶ 'βγάζουν, φαγοπότια 'βγάζουν·
τρῶνε καὶ πίνουν ὅλοι 'σὰν σκασμένοι.

*

Φεύγει ὁ δεσπότης, φεύγουνε οἱ ξένοι
μένουν 'ς τὸ σπῆτι μόνο σπητικοί.
Ὅλοι γιὰ ὕπνο εἶνε πεθαμμένοι,
ποιὸς ἐδῶ γέρνει, ποιὸς κοιμᾶτ' ἐκεῖ.

Τέτοια 'ς τοῦ Φῶτη ἔγειναν τὸ γάμο,
κ' ἤμουν 'ς τὸν γάμο, ἔτυχα κ' ἐγώ.
Χρόνια νὰ ἔχουν ἴσα μὲ τὸν ἄμμο
γαμπρὸς καὶ νύφη, Φώτης, Μαριγώ.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

ΠΩΣ ΕΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

Α'

ΑΧ ΚΑΙ ΝΑ ΕΖΩΝΤΑΝΕΥΕ!

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἦτο παιδίον εὐφυὲς καὶ ἐφευρετικόν, ἦτο μηχανικὸς ἐκ γενετῆς καὶ καθ' ἡμέραν κατεσκεύαζε διάφορα πράγματα.

Ἡμέραν τινὰ ἐσκέφθη νὰ κατασκευάσῃ καὶ ἕνα ἄνθρωπον, καὶ τον κατεσκεύασεν. Εὔμορφος δὲν ἦτο βέβαια οὐδὲ ἀνάλογος, ἀλλ' ὅπως δήποτε ὡμοίαζε πρὸς ἄνθρωπον, ἀναλόγως τῶν ὑλικῶν τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη ὁ μικρὸς Παῦλος.

Ἀκούσατε δὲ ποῖα ἦσαν τὰ ὑλικά· ἓν προσκεφάλαιον τοῦ παραθύρου ἐπίμηκες ἐχρησίμευσεν ὡς κεφαλή. Εἰς τὸν τόπον τοῦ λαιμοῦ ἔδεσε λαιμοδέτην, εἰς τὸν τόπον τοῦ στόματος προσήρμοσε κυτίον, τὸ ὁποῖον περιεῖχεν ἄλλοτε λουκούμια· ἔλαβεν ἔπειτα δύο ῥάβδους καὶ τας ἔδεσε μὲ λεπτὸν σχοινίον καὶ ἔκαμε τοὺς πόδας, καὶ ἄλλας δύο μικροτέρας καὶ ἔκαμε τὰς χεῖρας. Ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παλαιὸν πῖλον ὑψηλόν, εἰς τοὺς πόδας ὑποδήματα παλαιὰ καὶ εἰς τὰς χεῖρας χειρόκτια.

Τὰ δύο ἀδέλφια τοῦ Παύλου ὅτε εἶδον τὸν παράξενον τοῦτον ἄνθρωπον, ἤνοιξαν τὸ στόμα των καὶ ἔχασκαν ὑπὸ θαυμασμοῦ.

«Ἄχ! καὶ νὰ ἐζωντάνευε! εἶπεν ὁ μικρὸς Νῖκος.

— Ὄχι δά! καλλίτερα νὰ μείνῃ ὅπως εἶνε. Ἂν ἐζωντάνευε θὰ ἦτο πολὺ ἄγριος καὶ τρομακτικός, εἶπεν ἡ Φανή.

— Λόγια παιδιάτικα, εἶπεν ὁ Παῦλος μετὰ σοβαρότητος. Δὲν ἐντρέπεσαι, Φανή, νὰ εἶσαι τόσον δειλή; Ὁ Νῖκος εἶνε μικρότερός σου ἕν ἔτος, καὶ δὲν τον βλέπεις ὅτι δὲν φοβεῖται;

— Ὦ! κάτι μας εἶπες, Μαστροπαῦλε, εἶπεν ἡ Φανή, ἀμ' ὁ Νῖκος εἶνε ἀγόρι.»

Ὅτε ἔμεινε μόνος ὁ Παῦλος ἐσκέφθη τὸν λόγον τὸν ὁποῖον εἶπεν ἡ Νῖκος· ὄχ! καὶ νὰ ἐζωντάνευε.

Εἰκὼν ἐκ τοῦ «ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΟΥ» (Ἴδε σελ. 126 καὶ 143)

«Πραγματικῶς, εἶπε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐκάθισεν εἰς εὐρύχωρον καθέδραν, ὅπου ἄλλοτε πολλάκις εἶχεν ἀποκοιμηθῆ καθήμενος, ἐκάθισε καὶ παρετήρει τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του ἀτενῶς. Αἱ ὧραι παρήρχοντο, ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ὁ δὲ Παῦλος ἐκάθητο ἀκόμη καὶ ἐξηκολούθει

παρατηρῶν τὸν ἄνθρωπόν του καὶ ἐψιθύριζε νυσταλέος:

«Ἄχ, καὶ νὰ ἐζωντάνευε!» Καὶ τί δὲν ἦτο πρόθυμος νὰ δώσῃ ἂν μόνον ἐξετελεῖτο ἡ ἐπιθυμία του! Θὰ ἔδιδε προθύμως τὰ λαμπρὰ εἰκονογραφημένα βιβλία του,— ὄχι ὅμως καὶ τοὺς τόμους τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, τοὺς ὁποίους ἐφύλαττεν εἰς χωριστὸν μέρος τῆς βιβλιοθήκης του—, θὰ ἔδιδε τὸ κονδυλομάχαιρόν του μὲ τὰς δύο λεπίδας, καὶ τὸ ὡρολόγιόν του ἀκόμη, ἂν μόνον ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπόν του κινούμενον καὶ ὁμιλοῦντα. Ταῦτα διενοεῖτο στηρίζων τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῶν νώτων τῆς καθέδρας. Ἔτυχε δὲ νὰ μὴ ἔλθῃ τις νὰ τὸν ταράξῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἐκάθητο ἥσυχος ῥεμβάζων.

Ἐν τῷ δωματίῳ ἦτο ἄκρα σιωπή!

Β'

ΑΙΩΝΙΑ ΤΟΥ Η ΜΝΗΜΗ!

Αἴφνης τί βλέπει;

Μάλιστα, μάλιστα... τὸ ἀνδρείκελόν του, ὁ ἄνθρωπός του ἐκινήθη· ἐξήπλωσεν ὀλίγον τὸν ἕνα πόδα, ἔπειτα τὸν ἕτερον, καὶ ἰδοὺ ἵσταται ὄρθιος καὶ βαδίζει κλονούμενος...

Ὁ Παῦλος μένει προσηλωμένος ἐπὶ τῆς καθέδρας του ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ φόβου. Ἀρά γε εἰσηκούσθη ἡ εὐχή του; Εἶνε ἀλήθεια ἢ ἀπάτη τῶν ὀφθαλμῶν του;

«Παῦλε, εἶπε τραυλίζων μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης, ἔλα νὰ *παίτσωμε*.

— Τί νὰ παίξωμεν; ἐτραύλισεν ὁ Παῦλος.

— Ὅ τι *σέλεις*, ὅ τι *σέλεις*.»

Ὁ Παῦλος, φαντάζεσθε τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασίν του! Ἐστάθη ὀλίγας στιγμὰς ἄναυδος, καὶ ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγον συνῆλθεν, ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ μετ' αὐτοῦ, ὡς ἐὰν ἦτο συμμαθητὴς καὶ φίλος του· ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὴν συλλογὴν τῶν γραμματοσήμων του, τὰ εἰκονογραφημένα βιβλία του, τὸν ΠΥΡΒΙΟΠΩΛΗΝ, τὸ κονδυλομάχαιρόν του, καὶ συνέπαιζε μετ' αὐτοῦ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἀνδρείκελον ἐνύσταζεν, ὁ Παῦλος ἔστρωσε κατὰ γῆς κλίνην πρόχειρον καὶ τὸ ἔβαλε νὰ πλαγιάσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη τὸ ἀνδρείκελον καὶ ἤρχισε νὰ ῥοχαλίζῃ. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ ὁ Παῦλος ἠσθάνθη ὅτι τὰ βλέφαρά του ἔκλειον καὶ ἐπίεζον τοὺς ὀφθαλμούς του, ἠσθάνετο ὅτι τὸν κατελάμβανεν ὕπνος. Τὸ πρωὶ ὅτε ἐξημέρωσεν ἦλθεν ἡ Φανὴ καὶ ὁ Νῖκος καὶ παρεκάλεσαν τὸν Παῦλον νὰ τοὺς συστήσῃ εἰς τὸν ἀνθρωπίσκον του. Ἀφ' οὗ δὲ ἔγινεν ἡ σύστασις καὶ ἐγνωρίσθησαν, ἐξήπλωσαν ἔμπροσθέν του ὅλα των τὰ παιγνίδια. Ἦλθεν ἔπειτα καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἐξεκαρδίσθη· τόσον νόστιμον ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὅ-τι εἶδε.

Ἓν πρᾶγμα ἐστενοχώρει τὰ παιδία, πῶς δῆλα δὴ νὰ ὀνομάσωσι τὸν νέον φίλον.

«Πῶς νὰ τον βγάλωμε; εἶπον καὶ τὰ τρία.

— Πῶς σας φαίνεται, παιδιά, εἶπεν ὁ μικρὸς Νῖκος, ἐγὼ λέγω νὰ τον βγάλωμεν κύριον Προσκεφαλάκην.

— Ὄχι δά, Νῖκό μου, εἶπεν ἡ Φανή, δὲν εἶνε καλὸ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἂν το ἀκούσῃ, θὰ του κακοφανῇ. Ἐγὼ λέγω καλλίτερα νὰ τον ὀνομάσωμεν Ἐρωτόκριτον.

— Μάλιστα, μάλιστα, Ἐρωτόκριτον! ἀνεφώνησαν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Νῖκος, καὶ ἀνέπνευσαν μετὰ χαρᾶς καὶ τὰ τρία παιδία, ὡς ἐὰν ἔφυγε μέγα βάρος ἀπὸ τοῦ στήθους των. Διότι ἐθεώρουν πολὺ δύσκολον πρᾶγμα νὰ εὕρωσι κατάλληλον ὄνομα.

Ἤρχισαν λοιπὸν νὰ συμπαίζωσι μετὰ τοῦ νέου συντρόφου των, καὶ ὁ Ἐρωτόκριτος ἐφαίνετο φαιδρός, χαρίεις καὶ φρόνιμος.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ Παῦλος ἐπεθύμησε νὰ καταβῇ εἰς τὴν αὐλὴν καὶ νὰ παίξῃ τὸ στεφάνιόν του. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ παραλάβῃ καὶ τὸν Ἐρωτόκριτον. Ἐτοποθέτησε πλησίον του βιβλία εἰκονογραφημένα καὶ διάφορα παιγνίδια καὶ εἶπε·

«Κάθισε τώρα, Ἐρωτόκριτέ μου, ἐδῶ φρόνιμα φρόνιμα ὥς νὰ ἔλθω. Καὶ πρόσεχε μὴ τύχῃ καὶ ἐξέλθῃς ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ ὁ μὲν Ἐρωτόκριτος δὲν ἀπεκρίθη, ὁ δὲ Παῦλος κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἔπαιζε μετὰ τῶν μικρῶν φίλων του. Αἴφνης αἰσθάνεται ὅτι ἐγγίζει τις τὸν ὦμόν του· στρέφει καὶ βλέπει τὸν Ἐρωτόκριτον.

«Τί θέλεις ἐδῶ; δὲν σε εἶπα νὰ μείνῃς εἰς τὸ δωμάτιον;

— *Ἐγὼ σέλω* νὰ εἶμαι *μαγί* σου, εἶπεν ὁ Ἐρωτόκριτος. *Ἐγὼ σὲ ἀγιαπάω*.

— Δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς ἐδῶ, πήγαινε, Ἐρωτόκριτέ μου, μέσα.

[Ἕπεται τὸ τέλος] Π. Ι. Φ.

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ!

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 121]

Μόλις ἐγλυκοχάραξε καὶ ἐξύπνησεν ὁ Κωνσταντῆς, καὶ ἔτρεξεν ὀγρήγορα εἰς τὸ κτῆμα. Ἔρριψεν ἓν βλέμμα εἰς τὸ ποιμνιοστάσιον καὶ εἶδεν ὅτι ὅλα ἦσαν ἐν τάξει. Οἱ ὑπηρέται δὲν εἶχον ἐξυπνήσῃ ἀκόμη, ἔπρεπε δὲ νὰ περιμείνῃ μέχρις οὗ ὁ φύλαξ ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔτρεξεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κυρίου του καὶ ἔθεσε τὸν πῖλον τοῦ Ἀλκιβιάδου εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον εἶχον ὁρίσῃ. Ἥσυχος ἐπέστρεψεν ὀπίσω ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του.

Ἀλλ' αἴφνης διηυθύνθη πρὸς αὐτὸν ὁ γηραιὸς ποιμήν, τὸν ἀπεκάλεσε *μάγκαν* καὶ ἀκαμάτην καὶ τὸν ἐπέπληξε δριμύτατα.

— Δὲν σοῦ εἶπε τίποτε ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου; μοῦ ὑπεσχέθη πῶς θὰ σοῦ ὡμιλοῦσε.

— Ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου! Τὴν ἔννοια σου ἔχει αὐτός, κύττα ἐκεῖ ἀδιαντροπιά! γιὰ τὰ μοῦτρά σου θὰ σκέπτεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀφεντικοῦ!

Ματαίως ἠγωνίζετο ὁ Κωνσταντῆς νὰ ἐκθέσῃ τὰ πράγματα πῶς συνέβησαν, ὁ γέρων ποιμὴν δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε, τὸν διέταξε νὰ σιωπήσῃ καὶ προσέθηκεν ὅτι ὁ κύριος χθὲς ἐπεθεώρησε τὸ ποιμνιοστάσιον καὶ ἠρώτησε πολλάκις ποῦ ἦτο ὁ Κωνσταντῆς.

Ὁ Κωνσταντῆς ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλ' ὁ γέρων ποιμὴν διέταξεν αὐτὸν ἀποτόμως νὰ σιωπήσῃ. Τὸ δυστυχὲς παιδίον ὡδήγησε τὴν ἀγέλην του εἰς τὸ λιβάδιον, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πλησίον τῆς κατοικίας τοῦ κυρίου, μὲ καρδιοκτύπι δὲ ἔβλεπε συχνὰ πρὸς τὴν θύραν αὐτῆς, μὴ τυχὸν ἰδῇ τὸν Ἀλκιβιάδην.

Ἦτο ὡραιοτάτη φθινοπωρινὴ ἡμέρα, ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὴν φύσιν, τὰ δὲ πτηνὰ ἐκελάδουν καὶ ἐπέτων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ἀλλ' ὁ Κωνσταντῆς σήμερον δὲν ἔβλεπε τίποτε, ἦτο περίλυπος, εἶχε βάρος εἰς τὴν καρδίαν του.

Ὁ κύριος ἦτο εἰς τὸν περίπατον· ἐπιστρέφων δὲ εἰς τὴν κατοικίαν του, εἶδε τὸν Κωνσταντῆν, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησε αὐστηρῶς ποῦ ἦτο χθὲς τὴν ἑσπέραν.

Τί νὰ εἴπῃ ὁ δυστυχὴς Κωνσταντῆς; ἂν ἔλεγε ὅσα συνέβησαν, ἂν ἔλεγε ποῦ ἐμποδίσθη, θὰ ἔφερε τὸν Ἀλκιβιάδην εἰς δύσκολον θέσιν, διότι θὰ ἀνεκάλυπτε τὴν παρακοὴν καὶ τὴν ἀπείθειάν του· ἀντὶ τούτου ἐπροτίμησε νὰ σιωπήσῃ, καὶ δὲν εἶπε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Ὁ κύριος ἀγνοῶν τί συνέβη, νομίσας δὲ ὅτι τὸ παιδίον δὲν ἀπήντα ἐκ πείσματος ἢ ἐξ ἀφιλοτιμίας, ὠργίσθη ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ θυμοῦ του διέταξεν αὐτὸ νὰ φύγῃ ἀμέσως, διότι δὲν ἐνόει νὰ ἔχῃ τοιοῦτο κακόπαιδον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Βαρέως περίλυπον ἐκίνησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του τὸ δυστυχὲς παιδίον, ἀλλ' αἴφνης ἀκτὶς ἐλπίδος ἐφώτισε τὴν καρδίαν του. Ὄπισθεν τοῦ κορμοῦ μιᾶς μεγάλης δρυὸς διέκρινε τὸν Ἀλκιβιάδην, ὁ ὁποῖος ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς χλόης ἀνεγίνωσκεν ἓν βιβλίον. Βεβαίως εἶχεν ἀκούσῃ τοὺς ὀργίλους λόγους τοῦ πατρός του, καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ ἤρχετο αὐτὸς εἰς βοήθειάν του, θὰ ὡμίλει ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἀλλὰ παραδόξως οὐδὲ ἐκινήθη, οὐδ' ἐσήκωσε κἂν ἅπαξ τὴν κεφαλήν του ἀπὸ τὸ βιβλίον του ὁ Ἀλκιβιάδης.

— Κύριε Ἀλκιβιάδη, εἶπεν ἐν τέλει ὁ Κωνσταντῆς πλησιάσας αὐτόν, κύριε Ἀλκιβιάδη, δὲν ἀκούετε πῶς μὲ διώχνουν μὲ ὕβρεις;

Ὁ Ἀλκιβιάδης δὲν ἐσήκωσε τὸ βλέμμα του ἀπὸ τὸ βιβλίον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔγινε κατακόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυεν ὅτι ἡ συνείδησίς του ἀπὸ μέσα τὸν ἔτυπτεν. Ὁ Κωνσταντῆς ἠσθάνθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὡς νὰ ἔσφιγγε κάτι τι τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν του· ἡ μήτηρ του δὲν ἦτο ἐκεῖ· ἥσυχα ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἔκλαυσεν ἔκλαυσε πολύ. Καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἀνέβη εἰς τὴν ἄμαξάν των μετὰ τοῦ πατρός του καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς θείας. Ἀλλὰ διατί σήμερον ὁ ὡραῖος ἐκεῖνος ἐφ' ἁμάξης περίπατος δὲν τὸν εὐχαρίστει ὅπως ἄλλοτε, διατί δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ, οὐδ' ἠσθάνετο καμμίαν ὄρεξιν πρὸς τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως;

— Μὴν εἶσαι ἄρρωστος; τὸν ἠρώτησεν ὁ πατήρ του. — Ὄχι!. εἶπε δὲν ἔχω τίποτε.

Τὴν ἑσπέραν ὅτε ἐπέστρεψαν, διῆλθον διὰ μέσου τοῦ χωρίου· ὅτε δ' ἔφθασαν πρὸ τῆς οἰκίας τῆς μητρὸς τοῦ Κωνσταντῆ, ὁ Ἀλκιβιάδης ἐστράφη πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ὁ πατήρ του ὅμως διηύθυνε τὸ βλέμμα του εἰς αὐτὴν καὶ

εἶδε τὴν δυστυχῆ χήραν καθημένην πλησίον τραπέζης κλαίουσαν, καὶ τὸν Κωνσταντῆν κύπτοντα πρὸς αὐτὴν ὡς νὰ τὴν ἐπαρηγόρει.

—Τοὺς λυποῦμαι καὶ τοὺς δύο, εἶπεν ὁ πατήρ, ἐφάνην ἴσως παρὰ πολὺ τραχύς, ἀλλ' ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Ἔχε εἰς τὸν νοῦν σου, Ἀλκιβιάδη, ἂν καὶ ἡ ἰδική σου θέσις εἰς τὴν κοινωνίαν θὰ εἶνε πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτοῦ τοῦ παιδίου, ἔχε εἰς τὸν νοῦν σου, ὅτι ἀνώτερον ἀπὸ ὅλα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε τὸ καθῆκον. Ἀλλὰ σὺ τρέμεις; Τί ἔχεις λοιπόν;

Τί εἶχε; τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπάλαιεν ἐντὸς τῆς καρδίας του εἶχε νικήσῃ ἐπὶ τέλους· ὁ Ἀλκιβιάδης ἥρπασε τὴν χεῖρα τοῦ πατρός του, καὶ ὡμολόγησεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, τὴν ἀπείθειάν του, τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν Κωνσταντῆν, καὶ τὴν μετὰ ταῦτα διαγωγήν του.

Ὁ πατήρ του δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐφαίνετο περίλυπος. «Τὸ δυστυχισμένον παιδί! εἶπεν ἐν τέλει, σχετικῶς πρὸς σὲ ἐφέρθη ὡς ἥρως καὶ ἡμεῖς τοῦ ἐκάμαμεν αὐτὸ τὸ ἄδικον, ἄδικον πολὺ μεγαλήτερον ἀφ' ὅ,τι τώρα εἰμπορεῖς νὰ ἐννοήσῃς, διότι τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν τιμήν του καὶ σὺ τὴν ἀφήρεσες. Ἔλα καὶ παρακάλεσέ το σὺ ὁ ἴδιος νὰ σὲ συγχωρήσῃ!»

Μετ' ὀλίγον δὲ πατὴρ καὶ υἱὸς εἰσῆλθον εἰς τὸ πτωχόσπιτον τῆς χήρας· ὅτε δὲ μετ' ὀλίγην ὥραν ἀνεχώρησαν, ὁ Κωνσταντῆς καὶ ἡ μήτηρ του ἠκτινοβόλουν ἐξ εὐτυχίας.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπέστρεψεν ὁ Κωνσταντῆς εἰς τὸ κτῆμα, ὅλοι δὲ τὸν ὑπεδέχθησαν φιλοφρόνως καὶ ἰδίως ὁ γέρων ποιμήν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ κύριος ἐφαίνετο πολὺ εὐνοϊκὸς εἰς αὐτόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξετίμησε τὰ προτερήματά του, μετὰ ἓν ἔτος δὲ τῷ ἔδωκε τὰ μέσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδάς του καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ διδασκαλεῖον.

—Χρειάζομαι ἕνα καλὸν διδάσκαλον διὰ τὸ χωρίον μου, εἶπε, ὅταν ὁ γέρων διδάσκαλος αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκην ν' ἀναπαυθῇ· ὁ δὲ Κωνσταντῆς εἶνε κατάλληλος νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, διότι ὅσον καιρὸν ὑπηρέτησεν εἰς τὸ κτῆμα ἦτο ἐπιμελὴς καὶ πιστὸς εἰς τὸ καθῆκόν του.

Ἐξ ἔτη παρῆλθον, ἡμέραν δέ τινα ὁ γέρων διδάσκαλος παρέδωκε τὸ σχολεῖον εἰς ἕνα λαμπρὸν νεαρὸν διδάσκαλον, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο μὲ ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμόν. Ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος ἐκατοίκησε μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὸν κομψὸν οἰκίσκον, τὸν ὁποῖον τόσον ἐπόθει ἄλλοτε αὕτη. Ἐκεῖ ζοῦν εὐτυχεῖς μήτηρ καὶ υἱός, υἱὸς ἀφωσιωμένος εἰς τὴν μητέρα, μήτηρ ὑπερήφανος διὰ τὸν υἱόν της.

Σοφια Δημου

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Αὔριο καινούργιος χρόνος·
τί χαρούμενη ἡμέρα!
τὸν Χριστὸ παρακαλῶ
ὁ πατέρας νὰ μοῦ ζήσῃ,
νὰ μοῦ ζήσῃ ἡ μητέρα
καὶ ἐμένα νὰ φωτίσῃ
'ς τὸ καλό, 'ς τὸ καλό.

Πῶς θὰ μ' ἀγαποῦνε τότε!
μὲ χαρὰ τὸ συλλογιέμαι
καὶ χορεύω καὶ γελῶ.
Στὴν ὁλόθερμη ἀγκάλη
τῆς μητέρας θὰ πετιέμαι,
τὸν καλὸ πατέρα πάλι
θὰ φιλῶ, θὰ φιλῶ.

Κι' ὅταν μεγαλώσω λίγο,
φρόνιμη γραμματισμένη
τῆς Πατρίδος τὸ καλὸ
εἰς τὸν κόσμο θὰ ζητήσω,
καὶ θὰ εἶμ' εὐτυχισμένη
πιὸ μεγάλη, ἐὰν ζήσω,
νὰ τὴν 'δῶ, νὰ τὴν 'δῶ.

Κι' ἂν τὸν ὕπνο τὸν αἰώνιο
βαθειὰ τότε δὲν κοιμοῦμαι,
ἂν τὸ θέλ' ἡ Παναγιά,
'ς τὰ μικρά μου τὰ ἐγγόνια
μὲ χαρὰ θὰ διηγοῦμαι
τὰ παιδιστικά μου χρόνια
'σὰν γιαγιά, 'σὰν γιαγιά.

Φαε

ΙΣΤΟΡΙΑ ΛΥΚΩΝ

βαρελλᾶς Δημήτρης εἶχε τελειώσῃ τὸν μεγάλον κάδδον, τὸν ὁποῖον τῷ εἶχε παραγγείλῃ εἷς πλούσιος οἰνοπώλης εἰς τὰ Τρίκκαλα.

—Γυναῖκα, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του ἥτις ἦτο ἐνησχολημένη εἰς τὸ μαγειρεῖον, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ χαρῶ μὲ ὅλην τὴν καρδιά μου τὰ Χριστούγεννα, ἂν δὲν κρατήσω τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ ἔδωκα εἰς τὸν Ἀναστάση, νὰ τοῦ πάγω τὸν κάδδον· τὸν χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, μοῦ εἶπε. Ἀκόμη δὲν ἐβράδυασε, τὰ βουνὰ καὶ οἱ δρόμοι εἶνε χιονισμένοι, ἀλλὰ θὰ φορτώσω τὸν κάδδον εἰς τὸ ἁμάξι, καὶ θὰ τὸ σύρω ἐγὼ ἕως τὰ Τρίκκαλα· ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες θᾶμαι πίσω.

— Πατέρα, πάρε με καὶ μένα μαζί, εἶπεν ὁ μικρὸς Θανάσης καὶ ἐκρεμάσθη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρός του.

— Μά, Θανασάκη, σὰν βροῦμε λύκους 'ς τὸ δρόμο, εἶπεν ὁ πατὴρ ἀστεϊζόμενος, θὰ τρομάξῃς!

—Ἐγὼ δὲν φοβᾶμαι, εἶπε μὲ παλληκαριὰν ὁ μικρός· λαβὼν δὲ τὸν πέλεκυν τοῦ πατρός του, ἐκίνει αὐτὸν ὅσον τῷ ἐπέτρεπον αἱ δυνάμεις του· ἂς ἔλθουν λύκοι καὶ τοὺς δείχνω ἐγώ.

—Καλὰ λοιπόν, σὲ παίρνω μαζί μου· ἀλλὰ φόρεσε τὸ χονδρό σου 'πανωφόρι, γιατὶ ἔξω τὸ κρύο δὲν παίζει.

— Καλὴν ἐντάμωσι, γυναῖκα, εἶπεν ὁ Δημήτρης, ἔχε τὸ φαγητὸν ἕτοιμο, γιατὶ 'ς τὸ γύρισμα θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην ἀπὸ ζέστην.

Ἀμέσως ἐφόρτωσε τὸν κάδδον εἰς τὸ ἁμάξι, ἔβαλεν ἐμπρὸς τὸν Θανάσην, καὶ ἐξεκίνησε.

Τὸ παιδίον ἦτο κατευχαριστημένον, διότι πρώτην φορὰν ἔκαμνε τοιοῦτον νυκτερινὸν ταξείδιον· εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ ψῦχος ἦτο δυνατόν, καὶ ὅτι εἶχεν ἤδη σκοτεινιάσῃ· ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ψῦχος ὁ Θανάσης ἦτο παιδὶ χωρικοῦ καὶ ἐσυνήθησε ν' ἀντέχῃ εἰς αὐτὸ πολὺ περισσότερον τῶν παιδίων τῶν πόλεων· ὡς πρὸς τὸ σκότος διατί ν' ἀνησυχῇ; πλησίον του δὲν ἦτο ὁ πατήρ του;

Ἀλλ' ἔξαφνα οὗτος ἔπαυσε νὰ σύρῃ τὸ ἁμάξι, ἐστάθη καὶ ἠκροᾶτο, μετ' ὀλίγον δὲ κατέβαλεν ὅλας του τὰς δυνάμεις καὶ ἤρχισε νὰ σύρῃ γρήγορα, ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, παρατηρῶν συγχρόνως δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

— Πατέρα, διατί τρέχεις τόσον γρήγορα; ἠρώτησεν ὁ Θανάσης.

Ἀλλ' ὁ πατὴρ δὲν ἔδωκε καμμίαν ἀπάντησιν.

— Τί οὐρλιάζει ἔτσι, πατέρα; ἐφώναξε περίτρομος τώρα ὁ Θανάσης.

— Λύκος! ἐφώναξεν ὁ πατήρ. Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, μεῖνε ἥσυχο καὶ μὴ 'μιλᾷς· κοντεύομε νὰ φθάσωμε 'ς τὸ κτῆμα ποῦνε ἀνάμεσα 'ς τὰ Τρίκκαλα καὶ 'ς τὸ χωριό μας· ἂν προφθάσωμε νὰ πᾶμε, 'γλυτώσαμε.

Ἀλλὰ τὰ οὐρλιάσματα ἠκούοντο ὁλονὲν περισσότερον, ἤδη ἐφαίνοντο οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν αἱμοχαρῶν θηρίων, οἱ ὁποῖοι ἔλαμπον ὡς ἀναμμένοι ἄνθρακες, ὁ δὲ πατὴρ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνήσυχος ἔστρεφε καὶ παρετήρει τὸ τέκνον του. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἔμελλον νὰ τοὺς φθάσωσιν οἱ λύκοι.

Τότε ἦλθεν εἰς τὸν πατέρα μία σωτήριος σκέψις. Ἥρπασεν ἀστραπηδὸν τὸ τέκνον του ἀπὸ τὸ ἁμάξιον, ἐκύλισε τὸν κάδδον κάτω καὶ τὸν ἀναποδογύρισεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ τέκνου του.

Ἦτο καιρός! Ἤδη οἱ λύκοι ἔφθασαν καὶ ἐζήτουν νὰ καταβροχθίσουν τὰ θύματά των. Ἐπήδων μὲ ἀγρίας ὠρυγὰς πέριξ τοῦ πελωρίου κάδδου τοῦ χρησιμεύοντος ὡς καταφύγιον εἰς τὸν Δημήτρην καὶ τὸν Θανάσην, καὶ προσεπάθουν νὰ τὸν κομματιάσουν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὸ κατώρθωνον ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδά-

φους καὶ ἔχωσαν τοὺς πόδας των ὑπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κάδδου ὅπως τὸ ἀναποδογυρίσουν.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἠκροᾶτο μὲ τρόμον τὸν θόρυβον, ἔσφιγγε τὸν υἱόν του εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ ἐκτύπα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τὸν πέλεκύν του τοὺς ἐντὸς τοῦ βαρελλίου εἰσερχομένους πόδας τῶν λύκων. Θρηνώδη οὐρλιάσματα ἠκούσθησαν μετ' ὀλίγον ἀποδεικνύοντα ὅτι ὁ Δημήτρης ἐπλήγωσε λύκους τινάς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἐπανέλαβον τὴν ἔφοδὸν των μὲ μεγαλητέραν ὁρμήν.

Μετὰ τρόμου ἀνελογίζετο ὁ πατὴρ ὅτι αἱ ὠρυγαὶ τῶν λύκων προσείλκυσαν βεβαίως ὁλονὲν νέας ἀγέλας πεινηλέων λύκων, καὶ ὅτι εἰς τὴν ἐπίθεσιν ὅλων ἐκείνων δὲν ἠδύνατο βεβαίως ἐπὶ πολὺ ν' ἀντιστῇ.

Μὲ βαθεῖαν λύπην ἀνελογίσθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ἀγαπητήν του γυναῖκα, εἰς τὸ σπιτάκι του, ἡ ὁποία μκταίως θὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ μικροῦ Θανάσῃ, θερμὴ δὲ δέησις πρὸς τὸν Θεόν, νὰ σώσῃ τοὐλάχιστον τὸ τέκνον του, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας του.

Ἀλλὰ τί ἔφθασεν ἔξαφνα μέχρι τῆς ἀκοῆς του; Δὲν ἦτο κρότος μάστιγος; δὲν ἦσαν κτύποι πετάλων; Καὶ οἱ λύκοι ἐφαίνοντο ὅτι ἠκροῶντο, διότι πρὸς στιγμὴν ἔπαυσαν τὴν ἔφοδόν των.

Ἐδῶ ἐχρειάζετο τόλμη μεγάλη, ἀλλ' ὁ Δημήτρης εἶνε γενναῖος. Ἀνεσήκωσε μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του, ὅσον γρηγορώτερα ἠδύνατο τὸν κάδδον, καὶ σφίγγων μὲ τὴν μίαν χεῖρά του τὸν υἱόν εἰς τὸ στῆθος του μὲ τὴν ἄλλην σείων τὸν πέλεκυν, ὥρμησε πρὸς τὸν μεγάλον δρόμον ὅπου εἶχεν ἀκούσῃ ἐρχομένην τὴν ἄμαξαν, κραυγάζων εἰς βοήθειαν.

Οἱ λύκοι ἐφώρμησαν τώρα κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν περιεκύκλωσαν πανταχόθεν, ὀξεῖς καὶ ἀπειλητικοὺς ὀδόντας δεικνύοντες. Ὁ Δημήτρης, κινῶν τὸν πέλεκυν μὲ τὴν στιβαρὰν χεῖρά του, ἐκτύπησε κατὰ κεφαλῆς ἕνα λύκον ὅστις εἶχεν ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ποδὸς τοῦ Θανάσῃ. Ἀλλ' ἀπὸ τὸν μεγάλον δρόμον τὸν εἶχον ἤδη παρατηρήσῃ, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ἔφθασεν εἰς τὴν ἄμαξαν. Οἱ ἐντὸς αὐτῆς ἦσαν πρόκριτοι τῶν Τρικκάλων ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ κυνήγιον· ἰδόντες τοὺς λύκους ἐπυροβόλησαν ἐπανειλημμένως κατ' αὐτῶν, τὰ δὲ ἄνανδρα ζῷα καθὼς εἶδον ὅτι ἡ ἐχθρικὴ δύναμις ἦτο ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς των ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

Οἱ κυνηγοί, οἵτινες ἦσαν ὅλοι ἄνθρωποι μὲ καρδίαν, ἔκαμαν θέσιν διὰ τὸν πατέρα καὶ τὸ τέκνον εἰς τὴν ἄμαξάν των, ἔδωσαν ῥοῦμι εἰς ἀμφοτέρους, ἐτύλιξαν τὸν μικρὸν Θανάσην ὅστις ἦτο ἡμίνεκρος ἐκ τοῦ τρόμου εἰς γοῦναν, καὶ ἔφερον πατέρα καὶ υἱὸν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου τοὺς ἐπερίμενε μὲ ἀπερίγραπτον ἀγωνίαν ἡ δυστυχὴς σύζυγος τοῦ Δημήτρη· αὕτη ηὐχαρίστησεν ἐκ βάθους καρδίας τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, καὶ ηὐχήθη εἰς αὐτοὺς πᾶν ἀγαθόν.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Δημήτρης ἐπέστρεψε μὲ ἕνα γείτονα εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἀφήσῃ τὸν κάδδον, διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὰ Τρίκκαλα. Πέριξ αὐτοῦ εὗρε νεκροὺς ἓξ λύκους τοὺς ὁποίους εἶχε φονεύσῃ χθές. Ἐπειδὴ δὲ ἡ νομαρχία πρό τινος εἶχε προκηρύξῃ ἀμοιβὴν δι' ἕκκστον φονευόμενον λύκον, ὁ Δημήτρης ἐπῆγε τὰς κεφαλάς των εἰς τὰ Τρίκκαλα καὶ ἔλαβε τὴν ὡρισμένην ἀμοιβήν· ἂν δὲ ὑπολογίσωμεν ὅτι ἐπώλησεν εἰς καλὴν τιμὴν τὰ δέρματα τῶν λύκων, θὰ εὕρωμεν ὅτι ἐπέρασε πολὺ καλὰ Χριστούγεννα μὲ τὴν οἰκογένειάν του, καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῶμεν ἂν μάθωμεν ὅτι πλὴν τῶν ἐνδυμάτων τὰ ὁποῖα ἔκαμεν εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν Θανάσην, ἠγόρασε καὶ ἤμισυν χοῖρον καὶ ἔφαγον ἀφθόνως χριστουγεννιάτικα λουκάνικα.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο μικρῶν ὑπηρετῶν:

— Ἐ Γιάννη, πῶς τὰ περνᾷς μὲ τὸν ἀρεντικό σου;

— Ἐλᾶ ἴσοι καὶ ὅμοιοι, φίλε μου! Φαντάσου, ὅ,τι τοῦ κάμνω ἐγὼ μοῦ κάμνει καὶ ἐκεῖνος. Τοῦ τινάζω ἐγὼ τὸ σουρτοῦχο, μοῦ τὸ τινάζει καὶ αὐτός, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐγὼ μὲν τοῦ τὸ τινάζω ὅταν τὸ ἔχῃ ἐβγαλμένο, ἐνῷ αὐτός, ὅταν τὸ φορῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεπτοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

*

Ὁ διδάσκαλος ἀφοῦ ἀνέπτυξεν εἰς τοὺς μαθητὰς πόσον εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ ἐκτίθεται τις εἰς τὰ ῥεύματα τοῦ ἀέρος καὶ πῶς ταῦτα σχηματίζονται ἐρωτᾷ:

— Ποιὸς τώρα ξεύρει καλλίτερα νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ πότε σχηματίζεται ῥεῦμα ἀέρος μέσα εἰς ἓν δωμάτιον;

Οἱ μαθηταὶ σιωπῶσιν.

Ὁ διδάσκαλος ἐπαναλαμβάνει:

— Ἂν, λόγου χάριν, τώρα ποῦ εἶνε ἀνοικτὴ ἡ πρὸς τὰ δεξιά μου θύρα, θελήσω νὰ ἀνοίξω καὶ τὸ ἀπέναντί της παράθυρον, τί θὰ συμβῇ;

Οἱ μαθηταὶ ἐν χορῷ:

— Θὰ σᾶς ἰδοῦν ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, διδάσκαλε...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχωνος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ὁ ἀδελφός σου, *Πλούταρχε Χαιρωνεῦ*, τίποτε δὲν ἔστειλε μέχρι σήμερον

Εἰξεύρεις, ἀγαπητέ μου *Χαρ. Σαράντη*, ὅτι δημοσιεύω μόνον ὅσα παιδικὰ πνεύματα κρίνονται ὑπ' ἐμοῦ ἄξια δημοσιεύσεως εἰς τὸ φύλλον μου. Λυποῦμαι διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω αὐτὴν τὴν φορά. Ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τοῦ ἐνδόξου θανάτου τοῦ Λάρα δεικνύουσι καρδίαν εὐαίσθητον καὶ γενναίαν.

Ὁ τόμος τοῦ «Παιδικοῦ πνεύματος,» *Ναύαρχε τοῦ Αἰγαίου*, ἐδόθη εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἀπεστάλη ἐγκαίρως εἰς τὸ γραφεῖον μου. Αἱ ἐντυπώσεις τῆς ἐκδρομῆς σου μοῦ ἤρεσαν καὶ σὲ προτρέπω νὰ καταγίνεσαι πάντοτε νὰ γράφῃς τὰς καθημερινὰς ἐντυπώσεις σου, διὰ νὰ ἀποκτήσῃς τὴν ἕξιν νὰ ἐκθέτῃς μετ' εὐκολίας καὶ χάριτος τὰς ἰδέας σου.

Μετὰ χαρᾶς βεβαίως ἀναγινώσκω, *Φιλόπατρι Ἴων*, τὰς μετὰ χάριτος καὶ εὐφυΐας ἠρτυμένας ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου, ὥστε φρόντιζε νὰ μὴ λησμονῆς τὰ δύο αὐτὰ συστατικὰ τὰ ὁποῖα κάμνουν τὰ γράμματα εὐχάριστα.

Τώρα πλέον ἀφ' οὗ εὑρέθη τὸ ἰατρικόν τὸ ὁποῖον θὰ σε κάμῃ νὰ ἀγαπήσῃς τὰ γράμματα, *Βόδριπε*, προσπάθησε νὰ το βάλῃς εἰς πρᾶξιν. Χαίρω πολὺ διότι αἱ συμβουλαί μου δὲν ἐπῆγαν χαμέναι.

Ἔλαβον, προσφιλεστάτη μου *Ἀκάνθινος Ῥοδῆ*, τὴν ἐπιτυχῆ φωτογραφίαν σου καὶ θὰ την δημοσιεύσω ὅταν ἑτοιμασθῇ ἡ ξυλογραφία. Εὐχαριστῶ δὲ διὰ τὰς εὐγενεῖς προσπαθείας σου ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μου, τὸ ὁποῖον τακτικὰ ἀποστέλλεται πρὸς πάντας ὅσους μοῦ ἐσύστησες.

Καὶ ἐρώτημα θέλεε, *Ἐλπιδοφόρε*, ὅτι ἡ ταχύτης καὶ ἡ δραστηριότης εἶνε τὸ πᾶν; Ἀξιέπαινος εἶσαι διότι τὸ ἐνόησες μόνος σου.

Σύμφωνα μὲ τὸ ὄνομά σου, *Ἀετὲ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων*, εἶνε ὅσα μου γράφεις. Ἐὰν ἐξακολουθῇς νὰ ἔχῃς τόσην φιλοτιμίαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὰ καλά, ἔσο βέβαιος ὅτι θὰ ἀναδειχθῇς μίαν ἡμέραν ὁποῖος εὔχεσαι καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ γίνῃς. Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους σου διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην των καὶ εἰπέ τους ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἐκ τῆς φιλίας των.

Ἀνέγνωσα, *Νεαρὲ Ἑλλὴν*, τὴν σύντομον ἀλλὰ ἐγκάρδιον ἐπιστολήν σου. Γράφε μου συχνά· καὶ εὔχομαι νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία σου.

Μὲ συνεκίνησε μέχρι δακρύων, *Λυτζῆ Μιχάλη Γιάνναρη*, ἡ τρυφερὰ ἐπιστολή σου. Ἡ ψυχὴ τῆς καλῆς μητρός σου ἀγάλλεται διότι ὁ ἀγαπητὸς υἱός της ἔχει τόσον εὐγενῆ καὶ φιλάνθρωπα αἰσθήματα. Τὴν ἐπιστολήν σου θὰ τὴν φυλάξω εἰς ἀνάμνησιν. Περὶ τοῦ ταμείου ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν προσεχῶς.

Πόσον ἤθελα, *Στήριγμα τῆς Μητρὸς*, νὰ ἤμην καὶ ἐγὼ ἀπὸ ἕνα μέρος νὰ σας ἐκαμάρωνα. Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σας ὅταν ἐνικήσατε τοὺς ἐχθρούς σας. Εἴθε μίαν ἡμέραν τὸ παιγνίδι σας αὐτὸ νὰ γίνῃ ἀληθινὸς θρίαμβος..

Ἀκούστατε τί μου γράφει τὸ *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι*:

«Δὲν εἰμπορεῖς νὰ φανταισθῇς πόσον σὲ ἀγαπῶμεν ἡμεῖς; τὰ ξενητευμένα Ἑλληνόπουλα. Μὲς ὁμιλεῖς διὰ τὴν Ἑλλάδα τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς μου, ἅμα ὡς ἐγνώρισα τὸν ἑαυτόν μου, μ' ἔμαθον νὰ τὴν ἀγαπῶ. Πρέπει νὰ εἰξεύρῃς, ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μου, ὅτι ἡ μαμμὰ καὶ ὁ παπάκης εἶνε Ἕλληνες· ἡ μαμμὰ μάλιστα ἀνετράφη εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας πάντοτε ἀναφέρει μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια. Βλέπεις; εἴμεθα συμπολῖται. Θὰ ἀξιωθῶ ποτὲ νὰ φιλήσω καὶ ἐγὼ τὰ ἁγιασμένα χώματα τῶν Ἀθηνῶν; Ὁ Ἀλέξανδρος; ἤρχισε νὰ σε ἀναγινώσκῃ ὀλίγον. Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ ὑπερήφανος, διότι ὁ Ἀλέξανδρος μελετᾷ νύκτα μὲ μέρα μόνον καὶ μόνον διὰ σέ. Νὰ εἰμπορῇ νὰ σε ἀναγινώσκῃ εἶνε τὸ πλέον ἀγαπητὸν ὄνειρόν του.» Εἴθε, εἴθε! γλυκύστομόν μου *Βυζαντινὸν Ἀηδόνι*, νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ εὐγενὴς σου πόθος. Εὐτυχεῖς δὲ οἱ φιλόστοργοι γονεῖς σου οἵτινες ἀνέθρεψαν τοιαῦτα τέκνα ὡς σὲ καὶ τὸν μικρόν μου Ἀλέξανδρον, τὸν ὁποῖον σὲ παρακαλῶ νὰ μου φιλήσῃς.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ

Ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ A. GENNEVRAYE

ὑπὸ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ, καθηγητοῦ

Κομψὸς τόμος ἐκ 368 σελίδων, μετὰ 24 εἰκόνων

Τιμᾶται φρ. 3,50

[Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τοὺς ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομήν των πρὸ τῆς 31 Ἰανουαρίου 1891 τιμᾶται μόνον 3 φρ.]

Ὁ «Πυρειοπώλης» εἶνε θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, ἐν ᾧ ζωηρότατα ἀφηγεῖται ὁ συγγραφεὺς τὸν πολυτάραχον βίον παιδὸς ἐγκαταλελειμμένου καὶ ὀρφανοῦ, ὅστις ὡς ἐκ θαύματος σώζεται ὑπὸ γηραιοῦ λοχίου ἀπομάχου, καὶ μετὰ πολλὰς καὶ κινδυνώδεις περιπετείας ἀνταμείβεται ἄξιως τῆς ἀνδρείας καὶ τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

186. Μωσαϊκόν.

Αἱ ἔνδοξοι καὶ κλασικαὶ Ἀθῆναι τῆς Παλλάδος,
Ἡ Σπάρτη ἡ ἐξάκουστος τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος
Ἂν σοῦ δανείσουν τέσσαρα στοιχεῖα, θενὰ κτίσῃς
Πόλιν τινὰ ἑλληνικὴν δισύλλαβον... ἡ λύσις ;

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπους Γ. Σαράντη.

187. Στοιχειόγριφος.

Τὰ καιδάκια τὰ καλὰ
διώχνουν κ καὶ βάζουν λ·
μὲ τὸ κ ἐάν το βροῦν
φεύγουν ὅσον εἰμποροῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

188. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

1. Εἶμαι αὐσία εὔφλεκτος ἀλλ' ἐκ τῶν φυτικῶν.
2. Τῆς τρικυμίας βέβαια ἐμὲ θὰ προτιμήσῃς.
3. Εἶμ' ἐργαλεῖον χρήσιμον μικρὸν τεκτονικόν.
4. Εἰς τοῦτο τὸ τετράστιχον δὶς θὰ μὲ ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόματος τοῦ Βόξείου.

189. Ἀστήρ

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται καθέτως μὲν μικρά τις δημοκρατία ἀνήκουσα εἰς τὴν Γαλλίαν, ὁριζοντίως δὲ μία τῶν Μολούκων νήσων καὶ διαγωνίως δύο νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ἀνουσίας.

190. Κεκρυμμένη παροιμία.

Ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, κοντά 'ς τὸ παραθαλάσσιον, σὲ μία καλύβη κατοικοῦσε ὁ μπάρμπα Μῆτρος μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὸν μοναχογυιόν του τὸν μικρὸν Σταματάκη. Ὅταν ὁ μικρὸς Σταματάκης ἐμεγάλωσε ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε 'ς τὸ σχολεῖον νὰ μάθῃ γράμματα καὶ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ ὁ Σταματάκης δὲν εἶχε τὸ νοῦ του 'ς τὰ γράμματα, ἤθελεν ὅλο καὶ παιγνίδια. Σ' τὸ σχολεῖό τον ἔστελναν, ἀλλ' αὐτὸς πάντα ἔκαμνε στριψόνα. Ὁ καϊμένος ὁ πατέρας του κ' ἡ μητέρα του τὸ εἶχαν καϊμὸ μεγάλον καὶ ἐντροπήν. Ὁ Σταματάκης ἔγεινε Σταμάτης, τὸ παιδὶ ἔγινε νέος καὶ ἔμεινεν ἀγράμματος. Ἂν ἐμάθαινε τοὐλάχιστον καμμία τέχνη νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί του! Ἐγέρασε καὶ δὲν ἔδαλε γνῶσι καὶ διὰ νὰ μὴ ψοφήσῃ τῆς πείνας ἐκατήντησε νὰ ζητιανεύῃ. Ἐμετανόησεν ἔπειτα, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

191—193. Μεταμορφώσεις.

Α'.) Τὸ *πλοῖον* δι' ὀκτὼ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ἵππος*.

Β'.) Ἡ *ἅλμη* διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *κρέμα*.

Γ'.) Ὁ *κλῶνος* δι' ἓξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *κτένος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναγούσης Κρήτης.

194—196. Φωνηεντόγριφος.

Διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσον τρεῖς λέξεις τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ μόνου φωνήεντος ἐπαναλαμβανομένου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ.

Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ, αἱ δὲ σχηματισθησόμεναι λέξεις θὰ εἶνε·

1) Ἄνυδρος καὶ ἄγονος τόπος τῆς Ἀφρικῆς· 2) Νῆσος ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀφρικήν· 3) Χώρα τῆς Ἀμερικῆς.

α'.) ΧΡΣ. β'.) ΓΡΑΣΚΜ. γ'.) ΤΛΑΠ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἔκαμ. Κομνηνοῦ.

197—203. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις·

Νοῦς, ὁλκάς, γνάθος, τυρός, νέφος, φίλος, ῥάκος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστάτου Ζευγάλη

204. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχηματίσον ἀρχαίαν παροιμίαν ἐκ πέντε λέξεων, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ στοιχείου Δ καὶ λήγουσαν εἰς τὴν συλαβὴν ΤΑΙ.

3Α3Ε2Η2Ο2Π2Ρ5ΣΑΥ,ΔΙΑΝΕΤ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνιμοστροβίλου.

205. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 5 9 10 11 5 6	=Φυσικὸν φαινόμενον.
2 5 4 10 6 4 1	=Χρήσιμον εἰς τὴν ἀγοράν.
3 11 11 1 6	=Κράτος εὐρωπαϊκόν.
4 1 8 4 1 8 6 2	=Εὐγενὴς πέτρα.
5 10 2 5 6	=Ποτόν.
6 1 4 5 6	=Νῆσος.
7 8 10 9 5 11 5 6	=Φυτὸν βλαβερόν.
8 1 6 5 2	=Ἔνδυμα μοναχικόν.
9 10 5 11 10 5 2	=Ὄργανον τετράχορδον.
10 6 7 8 5 6	=Ποταμὸς μέγας Εὐρώπης.
11 10 9 1 2 5 6	=Ὄρος Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

206. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ὄνομα θεᾶς, τὰ δὲ προτελευταῖα ἀποτελοῦσιν ὄνομα θεοῦ.

1) Ἀθηναῖος μάντις. 2) Μήτηρ τοῦ Διονύσου. 3) Πόλις τῆς Ἀφρικῆς. 4) Εἷς τῶν Τιτάνων. 5) Πόλις τῆς Παρνασίδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυαλίνου Πύργου.

207. Γρῖφος.

α ο
ο ΑΝ ο
ο ο
ο ο

Δροσή! τῷ σοφῷ Σ... $\frac{1}{6}$ 7

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

ΛΥΣΕΙΣ

εἰς τὴν ἐν τῇ φυλλάδίῳ τῆς 30 Δεκεμβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

124. Κηρίον (κ, η, Ρίον). — 125. Ἀρτεμίσιον (Ἄρτεμις, ἴον). — 126. Κόρος, ὄρος. — 127. Οἶκος, οἶνος. — 128. Λάϊος, λαός. —

129. Η Π Α Ρ / Π Ο Λ Υ / Α Λ Λ Α / Ρ Υ Α Ξ

130. ΑΑ—ΚΙ—ΝΟ—ΟΣ / ΚΙ—ΒΩ—ΤΟΣ / ΝΟ—ΤΟΣ / ΟΣ

—131. Α / Κ / ΚΟΡΙΣ / Ι / Σ

132. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. — 133 - 136. α'.) Ἀλάσκα· β'.) Ἄγραφα· γ'.) Ἄκανθα· δ'.) Κασάνδρα. — 137-140. Α') *Ἄλφα*, ἄλλα, ἅμα, νάμα, νῆμα, βῆμα, *βῆτα*.—Β') *βῆτα*, θῆτα, θήρα, Ἥρα, ἄρα, ἄλλα. γάλα, *Γᾶμα*. — Γ') *Νῖκος*, νεῖκος, νεῖλος, ναῦλος, *Παῦλος*. — Δ'.) Ὕς, ἴς, δίς, δᾶς, πᾶς, παῖς, αἷς, *αἶξ*.—

141. Πολλάκις οἱ μηδαμινοὶ πῶς εἶνέ τε φρονοῦσι
Ἐνῷ ὑπάρχοντες ἢ μὴ οὐδόλως ὠφελοῦσι.

—142. Ὅταν δὲν τὸν ἀφίνουν. —149. ΕΛΕΝΗ (1. Ἑλλάς. 2. Λαμία. 3. Ἐλέφας. 4. Νάξος. 5. Ἥρα). — 144. ΛΕΩΝ (1. Πύλος. 2. ἔλΕνη. 3. ΚηρΩτός. 4. ὈρΝις).

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

« ΕΥΓΕΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΚΑΛΑΣ ΑΛΛΗΛΩΝ » (Σελ. 146)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελίδα 129]

Ὁ Δουρόκης προβιβασθείς, ὡς εἴδομεν, διωρίσθη κυβερνήτης τοῦ *Ἀστέρος*, ὕπαρχος δὲ ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Δουβᾶς, ἀλλ' οὗτος μετ' ὀλίγον μετετέθη ὡς κυβερνήτης εἰς μίαν κανονιοφόρον· ὡς ὕπαρχον δὲ ἔλαβεν ἕνα ἐκ τῶν σημαιοφόρων τοῦ *Ἀστέρος*. Μετὰ τὰς μεταθέσεις ταύτας δύο σημαιοφόροι ἔμενον ἐπὶ τοῦ *Ἀστέρος*, εἷς ἄλλος καὶ ὁ Ὑβών· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄλλος ἠσθένησε καὶ ἔμεινεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὁ ἀρχαιότερος μετὰ τὸν κυβερνήτην ἀξιωματικὸς ἐπὶ τοῦ *Ἀστέρος* ἦτο ὁ Ὑβών· ὥστε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ σκάφους τούτου κυβερνήτης μὲν αὐτοῦ ἦτο ὁ Δουρόκης, ὕπαρχος δὲ ὁ Ὑβών.

Ἐν Πὸρτ Σαΐδ ὁ κυβερνήτης διετάχθη νὰ διευθυνθῇ ὄχι εἰς Τουλόν, ἀλλ' εἰς Χερβοῦργον. Ἡ ἀγγελία αὕτη κατελύπησε τοὺς ἐπὶ τοῦ *Ἀστέρος*, διότι τὸ πλεῖστον τοῦ πληρώματος προήρχετο ἐκ Τουλόν. Ἐπί τινας ὥρας παράπονα καὶ μεμψιμοιρίαι ἠκούοντο ἐξ ὅλων τῶν στομάτων.

Τὸ μέτρον τοῦτο ἐν τούτοις ἐλήφθη χάριν προφυλάξεως τοῦ πληρώματος. Διότι εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν εἶχεν ἐνσκήψῃ ἐκ νέου ἡ χολέρα, ὅπως δὲ ἦσαν ἀδύνατοι καὶ ἐξηντλημένοι οἱ ἄνδρες, εὐκόλως θὰ τοὺς ἐδεκάτιζεν ἡ φοβερὰ νόσος.

Ἐν Πὸρτ Σαΐδ ὁ *Ἀστὴρ* συνηντήθη μετ' ἀτμοπλοίου φέροντος ἐπιστολὰς ἐκ τῆς προσφιλοῦς πατρίδος.

Μὲ ποίαν ἀνυπομονησίαν ἔλαβεν ὁ Ὑβών τὴν ἐπιστολὴν τῆς μητρός του, μὲ ποίαν στοργὴν τὴν ἔθλιψεν εἰς τὰ χείλη του! Συγκινητικωτάτη ἦτο ἡ ἐπιστολὴ τῆς Μαριάννης· τόσον μεγάλη ἦτο ἡ εὐτυχία της, ὥστε ἐδίσταζε νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτήν. Μετὰ δύο ἔτη ἔμελλε

τέλος νὰ σφίγξῃ εἰς τὴν ἀγκάλην της τὸ μονάκριβον τέκνον της, τὸν προσφιλέστατον Ὑβόνα της, διὰ τὸν ὁποῖον τόσον ὑπέφερε καὶ τόσον ἐδεήθη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου.

ΙΣ'

ΒΛΕΜΜΑ ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΙΣΩ

Λαμπρὸς ἥλιος ἐφώτιζε τὴν φύσιν. Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία καὶ λεία ὡς κάτοπτρον. Τίς θὰ ὑπέθετεν ὅτι ἡ θάλασσα ἐκείνη ἠδύνατο νὰ ἐξαγριωθῇ, ἠδύνατο νὰ βρυχᾶται ὡς θηρίον, νὰ καταπίνῃ σκάφη καὶ ἀνθρώπους ἢ νὰ ἐκβράζῃ εἰς τὴν ἀκτὴν συντρίμματα ἱστῶν καὶ πτώματα ναυτῶν ;

Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν σφοδρὰ καταιγὶς συνετάραττεν αὐτήν, ὁ δὲ *Ἀστὴρ* ὅστις διέπλεε τότε τὸν Γασκωνικὸν κόλπον, ὑπέφερε πολύ. Ἀλλὰ περὶ τὸν Αὔγουστον αἱ θύελλαι εὐτυχῶς δὲν διαρκοῦσι πολύ, δι' ὃ ταχέως ἡ θάλασσα ἀνέκτησε πάλιν τὴν γαλήνην της.

Ὁ Ὑβὼν ἐφύλαττεν ἐπὶ τῆς γεφύρας τὴν τετραωρίαν. Ἐν ᾧ δ' ἐβημάτιζεν, ὁ νοῦς του ἀνεπόλει τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα συνέβησαν ἀφ' ὅτου ἡ *Τρίαινα* ἀπῆλθεν ἐκ Χερβούργου τῷ 1878. Πόσον εὐτυχῆ διὰ τὴν μητέρα του καὶ δι' αὐτὸν συγχρόνως ἦσαν τὰ ἔτη ἐκεῖνα! ὦ, ποίαν εὐγνωμοσύνην ὤφειλον εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἥτις τοὺς ἐπροστάτευσε. Ὅλα τὰ γεγονότα διήρχοντο πρὸ τῆς φαντασίας του, ἰδίως ὁ πόλεμος μὲ τὰς πυρετώδεις ἡμέρας τῶν μαχῶν καὶ τῶν νικῶν, μὲ τὰς θλιβερὰς ἀναμνήσεις καὶ τὰ πένθη του . . .

Ὁ πηδαλιοῦχος ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐμφάνισιν τῆς νήσου Ὠρινῆ.

— Ἐξυπνήσατε τὸν κυβερνήτην, εἶπεν ὁ Ἰωσίκης.

Ὁ κ. Δουρόκης μείνας νύκτας ὁλοκλήρους ἄϋπνος, ἕνεκα τῆς τρικυμίας, ἐκοιμᾶτο ἐξηντλημένος.

Ὅτε ὁ κυβερνήτης ἀνέβη ἐπὶ τῆς γεφύρας, πλησίον τοῦ ὑπάρχου του, τὸ σκάφος εἶχεν ἤδη παραπλεύσῃ τὴν ἀναγγελθεῖσαν νῆσον. Ὁ *Ἀστὴρ* μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Χερβούργου καὶ ἠγκυροβόλησεν εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ὥρισε μία ἄκατος τοῦ λιμεναρχείου.

Ἦτο ὡραιοτάτη πρωΐα· πάντες δὲ οἱ ἀξιωματικοὶ συνηθροίσθησαν ἐπὶ τῆς γεφύρας. Ἐντὸς τοῦ λιμένος εὑρίσκοντο ὀλίγα πλοῖα, τὸ δὲ βλέμμα ἠδύνατο νὰ περιίδῃ ὁλόκληρον τὸν πολεμικὸν λιμένα καὶ τὰς οἰκοδομὰς αὐτοῦ.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐγευμάτισαν ταχέως ἐν τῷ μεσοδόμῳ μετὰ τοῦ κυβερνήτου, ὅστις ἐφόρει τὴν μεγάλην στολήν του, διότι ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ξηρὰν ὅπως ἐπισκεφθῇ τὰς ἀρχάς.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος πηδαλιοῦχός τις εἶπεν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς τετραωρίας :

— Κύριε ἀξιωματικέ, ἡ φαλαινὶς τοῦ κυβερνήτου ἐπέστρεψε, καὶ μία ἄκατος διευθύνεται εἰς τὸ πλοῖόν μας, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται εἷς ἀνώτερος ἀξιωματικός.

Ὁ Ὑβὼν ὥρμησεν εἰς τὴν κλίμακα καὶ ἀνῆλθεν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ κατάστρωμα· ἡ καρδία του ἐπάλλετο.

Ἐν τῇ ἀκάτῳ εὑρίσκετο καὶ μία γυνή. Οὐδὲ στιγμὴν πλέον ἀμφέβαλλεν· ἡ γυνὴ ἐκείνη θὰ ἦτο ἡ μήτηρ του ἐξάπαντος· ὁ δὲ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς θὰ ἦτο ὁ κ. Λεστούρης. Πράγματι οὗτοι ἦσαν, ὁ δὲ συνοδεύων αὐτοὺς πελώριος κύων ἦτο ὁ *Πλοίαρχος*.

Οὔτε ἡ Μαριάννα οὔτε ὁ υἱός της θὰ ἠδύναντο νὰ εἴπωσι, πῶς ἡ πρώτη ἀνέβη ἐπὶ τοῦ *Ἀστέρος* οὐδὲ πῶς μετ' ὀλίγον ἀμφότεροι εὑρέθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Ὁ Δουρόκης ἐνηγκαλίσθη θερμῶς τὸν πρώην κυβερνήτην του. Ἀμφότεροι ἦσαν βαθέως συγκεκινημένοι, ἐβάδιζον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος συνδιαλεγόμενοι περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ναυάρχου, περὶ τοῦ *Ἀστέρος*, περὶ τοῦ σίφωνος καὶ τοῦ κινδύνου, ὅστις ἠπείλησε τὸ σκάφος ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἅδεν.

— Καὶ ὁ Ἰωσίκης ; ἠρώτησεν ὁ κ. Λεστούρης, ἐκτελεῖ ἀκριβῶς τὰ καθήκοντά του ὡς ὕπαρχος ;

— Ὦ ! βεβαιότατα ! ἀπήντησεν ὁ κ. Δουρόκης. Ἰδέτε τριγύρω σας· τίς θὰ ἐπίστευεν ὅτι ταξειδεύομεν πενῆντα ὅλας ἡμέρας, καὶ ὅτι διήλθομεν τόσας τρικυμίας ; Ὅλα εἶνε καθαρὰ καὶ ἐν τάξει. Ἓν τμῆμα τοῦ αἰωροθεσίου, τὸ ὁποῖον μᾶς ἥρπασεν ἡ θάλασσα τὸ ἐπεσκευάσαμεν μόνοι μας. Ἐκτὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ χρωματισμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε καθαρός, εἰπέτε ὅλα τὰ ἄλλα δὲν λάμπουν ; Καὶ οἱ ἄνδρες, μεθ' ὅλας τὰς κακουχίας, εἶνε ὅλοι καθαροί. Ὁ Ὑβὼν ἐκτελεῖ θαυμάσια τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ὁ κ. Λεστούρης ἠσθάνετο μεγάλην χαρὰν ἀκούων τοὺς ἐπαίνους τοῦ προστατευομένου του.

— Ἀλλὰ λησμονῶ τὰς ἐπισήμους ἐπισκέψεις μου! εἶπεν ὁ κ. Δουρόκης παρατηρῶν τὸ ὡρολόγιόν του. Ἠξεύρετε τί πρέπει νὰ κάμωμεν ; Τὴν ἑσπέραν δειπνοῦμεν μαζὶ εἰς τὸ πλοῖον· ὁμοτραπέζους θὰ ἔχωμεν τὸν Ὑβόνα καὶ τὴν μητέρα του. Τώρα ἂς ἐξέλθωμεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀφ' οὗ κάμω τὰς ἐπισκέψεις μου, περιερχόμεθα ὀλίγον μαζὶ τὴν πόλιν. Θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰς ἕξ, μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον θὰ σᾶς ἐπαναφέρω εἰς τὴν ξηρὰν ὅπως καὶ τὴν κυρίαν Ἰωσίκη, ἡ ὁποία πιστεύω πολὺ εὐχαρίστως θὰ μείνῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου μέχρι τῆς ἑσπέρας, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ εἶνε πλησίον τοῦ Ὑβόνος της.

Ἡ κυρία Ἰωσίκη καὶ ὁ Ἰωάννης ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν, τὴν δὲ ἑσπέραν οἱ τέσσαρες συνδαιτυμόνες ἐκάθηντο περὶ τὴν τράπεζαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κυβερνήτου κ. Δουρόκη.

Λίαν κοπιώδης ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη διὰ τὸν Ὑβόνα· ἔπρεπε ν' ἀποβιβασθῇ εἰς τὸν ναυσταθμὸν ἡ πυρίτις, ἔπρεπε καὶ ἄλλαι ἐργασίαι νὰ ἐκτελεσθῶσι. Ὁσάκις τῷ ἀπέμενε στιγμὴ ἐλευθέρα, ἔτρεχε πρὸς τὴν μητέρα του, τὴν ἐφίλει καὶ ἀντήλλασσε μετ' αὐτῆς ὀλίγας λέξεις, ἔπειτα δ' ἐπέστρεφεν ἀμέσως εἰς τὸ ἔργον του.

Ὁ Ὑβὼν κατ' αἴτησιν τῆς μητρός του ἐφόρεσε διὰ τὸ δεῖπνον τὴν μεγάλην στολὴν τοῦ σημαιοφόρου. Ἡ Μαριάννα ἔμεινεν ἄφωνος ἰδοῦσα αὐτόν: Ἐκεῖ ἐνώπιόν της ἦτο ὁ υἱός της, ὁ Ὑβών της, μὲ στολὴν ἀξιωματικοῦ ! Ἔψαυε τὰς ἐπωμίδας του, τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον, ἐθώπευεν ἠδέως τὸ παράσημον ὅπερ ἔστιλβεν ἐπὶ τοῦ στήθους του . . .

«Παιδί μου!» ἀνεφώνησε καὶ ἔσφιγξεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγκάλην της, χύνουσα δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ συνδαιτυμόνες του ἀνέβησαν εἰς τὴν γέφυραν καὶ ἐκεῖ ἔπιον τὸν καφέν των.

Εἶχε νυκτώσῃ ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν ἱστῶν ἀνηρτήθησαν οἱ χρωματιστοὶ φανοί. Ὁ Ὑβὼν περατώσας πλέον τὴν ὑπηρεσίαν του ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀκωλύτως πλησίον τῆς μητρός του. Ἡ σελήνη ἀνέτελλεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ νὺξ ἦτο ἥσυχος, ὁ ἀὴρ καθαρός, καὶ ὁ ποικίλος θόρυβος τῆς πόλεως καὶ τοῦ λιμένος ἔφθανε μέχρι τοῦ πλοίου, ἀδύνατος μὲν ἀλλ' εὐδιάκριτος.

Ἠκούετο ἀμυδρῶς τὸ στρατιωτικὸν ἐμβατήριον τὸ ὁποῖον ἀνέκρουεν ὀρχήστρα τις. Γαλήνη καὶ ἠρεμία ἐπεκράτει πανταχοῦ· θελκτικὴ δὲ ἦτο ἡ ὥρα ἐκείνη ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐν μέσῳ τοῦ λιμένος, ἐμπνέουσα γλυκείας ὀνειροπολήσεις . . . .

[Ἕπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κας DE NANTEUIL

ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΠΕΤΡΙΤΗΣ

—Ἄχ ! καὶ ἂς ἀπέθνησκα ! ἀνεφώνησεν ἀναστενάζων ὁ πετρίτης.

— Ἄ, φίλε μου, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ γάτα, κατατρώγουσα τὸ ἀνόητον πτηνὸν διὰ τῶν ἀπλήστων ὀφθαλμῶν της.

— Ζωὴ εἶν' αὐτὴ μέσα 'ς τὸ κλουβί ; νὰ μὴ εἰμπορῶ νὰ πετάξω, νὰ χαρῶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἄνθη ;

— Προτιμότερος ὁ θάνατος, πετρίτη μου.

— Καὶ μὲ τί ὄρεξιν νὰ τραγουδήσω ; Μὰ 'πέ μου, σὲ παρακαλῶ, γάτα μου !

— Βέβαια, μὲ τί ὄρεξιν ! Ἐγώ, τί νὰ σου εἰπῶ, πετρίτη μου , δὲν την ἤθελα αὐτὴν τὴν ζωήν.

—Ἄχ ! Θεέ μου, τί την θέλω τὴν ζωήν ! Ἂς ἀπέθνησκα !

— Αὐτὸ δὰ ἔπρεπε νὰ σου εὔχωνται ὅσοι σε ἀγαποῦν, ἀγαπητέ μου φίλε. Καὶ κύτταξε τί τύχη ! παρατήρησε, ἡ θύρα τῆς φυλακῆς σου εἶνε μισοανοικτή· πῶς την ἐλησμόνησαν !! Βλέπεις πῶς σε ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς καὶ ἤκουσε τὴν εὐχήν σου ; Λοιπὸν πήδησε ἔξω καί . . .

— Καί ; . . .

— Μετὰ πολλῆς μου λύπης θὰ ἀναλάβω ἐγὼ νὰ σε λυτρώσω ἀπὸ τα ἀνεκδιήγητα βάσανά σου, ἀπεκρίθη ἡ γάτα ἑτοιμαζομένη νὰ ὁρμήσῃ κατ' αὐτοῦ εὐθὺς ὡς ἤθελεν ἐξέλθῃ.

Ἐτρόμαξεν ὁ πετρίτης καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν δυνατήν, ὥστε εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ κυρία του.

Ἡ δὲ γάτα ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἀκόμη φεύγει.

ΠΩΣ ΕΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 137]

— Μὰ γιατί νὰ πάω *μέσα* ;

— Ἔπειτα θὰ σοῦ το εἰπῶ. Ἔλα, ἔλα, πήγαινε γρήγορα. Ἀ ! ἐγὼ σὲ θέλω νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ νὰ μ' ἀκούῃς ὅ τί σου λέγω . . .»

Ἀλλ' ὁ Ἐρωτόκριτος δὲν ἤθελε νὰ πεισθῇ.

«Καὶ *ἐγὼ σέλω νὰ παίτσω.*» εἶπε καὶ ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ πηδᾷ ὅπως τὰ ἄλλα παιδία.

Καὶ τὰ ἄλλα μὲν παιδία ἐγέλασαν καὶ ἐνέπαιζον τὸν Ἐρωτόκριτον, ὁ δὲ κῦρ Παῦλος, ὁ δημιουργὸς τοῦ Ἐρωτοκρίτου, ἠγανάκτησε καὶ τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὸ πρόσωπόν του. Προβλέπων δὲ ὅτι οἱ ἐμπαιγμοὶ τῶν παιδίων θὰ στραφῶσι καὶ ἐναντίον του, ἔφυγε δρομαίως διὰ νὰ μὴ γίνῃ γελοῖος. Ὁ Ἐρωτόκριτος ὡς εἶδε τὸν Παῦλον φεύγοντα, εὐθὺς τον ἠκολούθησε τρέχων καὶ αὐτός. Ἦτο δὲ ἐλεεινὸν θέαμα ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ ἀστεῖον, ἐὰν ἐβλέπετε τοὺς δύο τούτους ταχύποδας διασχίζοντας τὸ πλῆθος· ἔπιπτον ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ἐπὶ τῶν κυριῶν.

Ὁ Παῦλος προσπαθῶν νὰ ἀποπλανήσῃ τὸν ὀχληρὸν διώκτην του, ἔκαμνε διαφόρους ἑλιγμούς, ἀλλ' ὁ Ἐρωτόκριτος «εἶχε τὰ μάτια του τέσσερα» καὶ τον παρηκολούθει κατὰ πόδας, ἕως ὅτου ἔφθασαν ἀμφότεροι εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀναβαίνει ὁ Παῦλος τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος ἀνὰ τέσσαρας, ἀνὰ τέσσαρας τὰς ἀναβαίνει καὶ ὁ Ἐρωτόκριτος. Εἰσέρχεται ὁ Παῦλος εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ῥίπτεται εἰς τὴν κλίνην του κλαίων μεγαλοφώνως καὶ μετὰ λυγμῶν. Μετ' ὀλίγον δέ, ἀφ' οὗ διὰ τῶν δακρύων ἀνεκουφίσθη ὁ Παῦλος καὶ συνῆλθεν ἐκ τῆς ταραχῆς του, εἶδε τὸν Ἐρωτόκριτον καθήμενον πλησίον του.

«Δέν σου εἶχα εἰπῆ νὰ μὴ ἐξέλθῃς; εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ πολλῆς ὀργῆς· καὶ ἔπειτα τί ἤθελες καὶ ἔτρεχες κατόπιν μου, στιχαμένε, χαμένε, ἐλεεινέ;

— Ἐδῶ *μέσα* ὁλομόναχος ! εἶπεν ὁ Ἐρωτόκριτος περίλυπος.

—Μὰ μήπως ἐνόμισες ὅτι πάντοτε θὰ εἶσαι μαζί μου ; Ἀπατᾶσαι, καλέ μου Ἐρωτόκριτε.

— Μὰ γιατί ;

— Διατί ! . . διότι σὺ δὲν εἶσαι ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

— Δὲν εἶμαι ; Καὶ τί τάχα τί ἔχουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι περισσότερο ἀπὸ ἐμένα ;

— Οἴμοι ! εἶπεν ὁ Παῦλος στενάζων. Οἴμοι, δὲν εἰξεύρει ὅτι εἶνε κατεσκευασμένος ἀπὸ ἓν προσκεφάλαιον καὶ τέσσαρα σκουπόξυλα !»

Ἔπειτα ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἐρωτοκρίτου διὰ φωνῆς δυνατῆς.

«Ὄχι ! δὲν εἶσαι ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Εἶσαι βέβαια καλὸς καὶ χαριτωμένος, καὶ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα σὲ ἀγαπῶ πολύ, ἀλλ' ὅμως . . . πῶς νὰ σοῦ το εἰπῶ ;.. Παρατήρησε καὶ μόνος σου ὅτι τὸ ἐξωτερικόν σου δὲν εἶνε ὅπως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, δὲν ὁμοιάζεις τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους...

— Δὲν καταλαβαίνω τί μου λές . . .

— Μὰ αὐτὸ ἴσα ἴσα, Ἐρωτόκριτέ μου, σοῦ λέγω καὶ ἐγώ· διότι ἂν ἦσουν ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ με καταλάβῃς . . .

— Τὸ λοιπόν ;

— Τὸ λοιπόν. . . αὐτὸ πού σου λέγω, καὶ ἂς μὴ το καταλαμβάνῃς καλὰ καλά. Ἄκουσε μου καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃς.

— Τί νὰ κάνω ! σὲ ἀκούω καὶ ἂς μὴ καταλαβαίνω.

— Λοιπόν, Ἐρωτόκριτέ μου, ἐπειδὴ δὲν ὁμοιάζεις τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἂν ἐξέλθῃς καὶ σε ἀπαντήσῃ κανεὶς κλητήρ, εἰμπορεῖ νὰ σὲ συλλάβῃ.

—Καὶ τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ κλητήρ ;

—Κλητὴρ εἶνε ἕνας παλληκαρᾶς μὲ στολὴν κόκκινην ὁ ὁποῖος ἔχει ἔργον νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς ὑπόπτους ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς φυλακίζῃ. Καϊμένε μου,δὲν θὰ με ξαναϊδῆς πλέον, ἂν τυχὸν καὶ σε ἀπαντήσῃ καθ' ὁδὸν κανεὶς κλητήρ.

— Ἔτσι ἔ ; ἄμ' τότε λοιπὸν δὲν το κουνῶ ἀπὸ ἐδῶ.

— Λοιπόν ! πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ ὑπακούῃς ἐμέ. Εἰ δὲ μή, θὰ σε συλλάβουν, καϊμένε μου, κλητῆρες καὶ θὰ σε χώσουν μέσα καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσουν νὰ με ξαναϊδῆς . . . ποτὲ πλέον.

— Οἱ κλητῆρες σὲ χώνουν *μέσα* καμμιὰ φορὰ καὶ σένα, κῦρ Παῦλε ;

— Ὄχι δά ! ποτέ.

— Καὶ γιατί ;

— Διότι ἐγὼ εἶμαι πλασμένος ἀλλέως. Σὺ δὲν ὁμοιάζεις μὲ κανένα, καὶ οἱ κλητῆρες δέν τους ἀρέσει νὰ βλέπουν ἀνθρώπους σὰν καὶ σὲ ὑπόπτους. Ἔλα λοιπόν, φρόνιμα ! Θά μ' ἀφήσῃς ἥσυχον;»

Ὁ ψευδάνθρωπος ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ ἔπειτα ὑπεσχέθη νὰ ὑπακούῃ.

Ὁ δὲ Παῦλος θέλων νὰ ἀνταμείψῃ τὴν ὑπακοήν του, τὸν διεσκέδασε ὅπως ἠδύνατο μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐσήμανεν ὁ κώδων τοῦ γεύματος.

Ὁ Παῦλος καθὼς ἤκουσε τὸν κώδωνα, ἐσκέφθη ὅτι θὰ πεινᾷ ἴσως ὁ ψευδάνθρωπος καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν :

« Θέλεις νὰ φάγῃς κάτι τι ;

Ὁ Ἐρωτόκριτος ἠτένισε τὸν Παῦλον μετ' ἀπορίας. Ὁ δὲ Παῦλος εἶπε καθ' ἑαυτόν :

«Δὲν εἰξεύρει τί σημαίνει: Θέλεις νὰ φάγῃς ;»

Καὶ κατέβη παρευθὺς εἰς τὸ ἑστιατόριον καὶ ἐπῆρε δύο τεμάχια ἄρτου καὶ τα ἔφερε πρὸς τὸν ψευδάνθρωπον. Τὰ ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ἐκεῖνος κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἐνόησεν εἰς τί χρησιμεύουσιν, ἀλλ' ἔπειτα ὅμως, ὡς ἐξ ἐνστίκτου, τὰ ἔφερεν εἰς τὸ μέγα στόμα του καὶ τα κατέπιε.

«Καὶ ἄλλο ! εἶπεν ἀφ' οὗ κατεβρόχθησε τὰ δύο τεμάχια.

— Καὶ ἄλλο ;» ἐπανέλαβεν ὁ Παῦλος ὡς ἠχώ.

Καὶ κατέβη εἰς τὸ ἑστιατόριον καὶ ἐπανῆλθε κρατῶν δύο δίπυρα καὶ τεμάχιον τυρίου. Ἐν διαστήματι δύο δευτερολέπτων ὁ Ἐρωτόκριτος κατεβρόχθισε τὰ δύο δίπυρα καὶ τὸ τυρίον,καὶ πάλιν ἀνοίξας τὸ στόμα εἶπε :

«Καὶ ἄλλο !

— Θεέ μου ! ἐψιθύρισεν ὁ Παῦλος, πόσον θὰ διαρκέσῃ αὐτὴ ἡ ὄρεξις !

—Καὶ ἄλλο ! Μ' *ἀγέσῃ* αὐτὸ τὸ παιγνίδι.

— Αὐτὸ δὰ βλέπω κ' ἐγώ», ἐγρύλλισεν ὁ μικρὸς Παῦλος, ὅστις καὶ ἐκ τρίτου κατέβη καὶ ἔφερεν ἕνα ὁλόκληρον ἄρτον καὶ ἓν κόκκαλον μικροῦ προβάτου.. Ἐνόμισεν ὁ δυστυχὴς ὅτι θὰ τὰ φάγῃ αὐτὰ τὸ ἀδηφάγον τέρας καὶ θὰ χορτάσῃ. Ἀλλὰ ποῦ !

«Καὶ ἄλλο !» ἀνεφώνησεν ἐκ νέου ὁ ψευδάνθρωπος, καὶ ἡ φωνή του ἀντήχησε φοβερὰ εἰς τὰ ὦτα τοῦ Παύλου.

«Ο ΔΥΣΤΥΧΗΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΤΟΥ» (Σελ. 151)

— Θεέ μου ! εἶπε στενάζων τὸ δύσμοιρον παιδίον, τί νά τον κάμω αὐτὸν τὸν φοβερὸν καὶ ἀχόρταγον Ἅδην !

—Καὶ ἄλλο ! ἐπανέλαβεν ὁ ψευδάνθρωπος.

—Στάσου νὰ σου δείξω ἐγώ, εἶπεν ὀργίλως ὁ μικρὸς Παῦλος, καὶ διὰ τῆς πυγμῆς του ἐκτύπησε τὸν Ἐρωτόκριτον εἰς τὸ στῆ-

θος καὶ τον κατεκύλισεν εἰς τὸ πάτωμα.

Ἀλλὰ ταχέως μετενόησε διὰ τὴν βιαίαν ταύτην πρᾶξίν του, διότι ἐκ τοῦ κτυπηθέντος προσκεφαλαίου ἐξέφυγον κραυγαὶ τόσον ἄγριαι, τόσον ὀξεῖαι, ὥστε οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ τοιαύτας.

«Σιώπα! εἶπεν ὁ Παῦλος, λαμβάνων τὸ θῦμά του εἰς τὰς χεῖράς του, σιώπα, σοῦ λέγω!

— Οὔ, ἄου, ἄϊ, ἄου, οὔ, οὔ, οὔ!..

— Μὰ σιώπα λοιπον! Θὰ φωνάξω ἕνα κλητῆρα νὰ σέ πάρῃ. Ἔλα, κῦρ κλητῆρα παρ' τον.

Ἀλλ' αἱ κραυγαὶ τοῦ ψευδανθρώπου ἐδιπλασιάζοντο.

«Θὰ σιωπήσῃς λοιπόν ξόανον, ἄ μά! Ἔλα. ἔλα, καλέ μου, σιώπα καὶ ἐγὼ θὰ σου δώσω νὰ φάγῃς ὅσον θέλῃς...»

Ὡς φαίνεται οἱ λόγοι οὗτοι κατεπράϋναν τὸν ἀδηφάγον ψευδάνθρωπον, διότι παρευθὺς ἐκόπασαν αἱ κραυγαὶ του καὶ ἠκούσθη μόνον ἡ συνήθης κραυγή του.»

«Καὶ ἄλλο!..»

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἐπεχείρησε καὶ τέταρτον ταξείδιον εἰς τὸ ἑστιατόριον, καὶ ἔφερε μέγα πινάκιον *κεφτέδων*, τὸ δοχεῖον τοῦ βουτύρου, ἕνα ἄρτον, ἓν πινάκιον γλυκυσμάτων καὶ καφέν.

«Ἔγινα καὶ κλέπτης πρὸς χάριν του!» ἐψιθύριζεν ὁ Παῦλος αἰσχυνόμενος διὰ τὴν πρᾶξίν του. Ἐδόξασε δὲ τὸν Θεόν, διότι οὔτε ἡ μήτηρ του οὔτε ἡ ὑπηρέτρια ἐνόησαν τὰς ἐκδρομάς του.

«Νά, χόρτασε! ἀνεφώνησεν ἀποθέτων τὰ πάντα ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου του. Τώρα νὰ σιωπήσῃς, καὶ νὰ μή σε ἀκούσω πλέον νὰ φωνάζῃς σὰν τρελλός. Καὶ ἐγὼ πλέον δὲν θά σε πειράξω... ἔλα τρῶγε!»

Ὁ ψευδάνθρωπος ἀφ' οὗ ἔφαγε κατὰ κόρον ἀπεκοιμήθη.

Ὁ δὲ Παῦλος ἠσθάνετο κατ' αὐτοῦ σφοδρὰν ἀποστροφήν. Πῶς νὰ ἀπαλλαχθῇ τοῦ ἀδιακρίτου τούτου τέρατος; Ἂν ἠδύνατο τοὐλάχιστον νὰ τον διαλύσῃ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, θὰ ἦτο πρᾶγμα πολὺ εὐάρεστον.

Καὶ λοιπὸν ὁ μικρὸς μηχανικός μας ἔλαβε διὰ τῶν δύο χειρῶν του τὸ ἓν ὑπόδημα τοῦ ψευδανθρώπου καὶ το ἔσυρεν ἀποτόμως. Τὸ ὑπόδημα ἀφῃρέθη καὶ ἐφάνη τὸ ἄκρον τῆς ξυλίνης ῥάβδου.

Ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἀνεπήδησεν ὄρθιος ὁ ψευδάνθρωπος καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα διὰ νὰ ἀρχίσῃ πάλιν τὰς κραυγάς του· ἀλλ' ὁ Παῦλος προφθάσας ὁρμᾷ κατ' αὐτοῦ, τὸν δράττει ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ σφίγγει τὸν λάρυγγα.

Ὁ Ἐρωτόκριτος ἀντέστη μετὰ πολλῆς δυνάμεως καὶ προσεπάθει νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειρῶν τοῦ ἀντιπάλου του· ἀλλ' ὁ Παῦλός τον ἐκράτει καλὰ καὶ δέν τον ἄφινεν. Τέλος ὅμως μετὰ πολλὰ κατεκυλίσθησαν καὶ οἱ δύο κατὰ γῆς, ἀφ' οὗ ἀνέτρεψαν τὰ καθίσματα καὶ τὴν τράπεζαν.

Ἐν ᾧ δὲ ἐκυλίοντο κατὰ γῆς, εἶπεν ὁ Ἐρωτόκριτος πρὸς τὸν Παῦλον.

«Ἀφ' οὗ δέν με θέλεις νὰ εἶμαι μαζί σου, ἀφ' οὗ δὲν θέλῃς νὰ βγαίνωμε μαζὶ περίπατο φτειάσε μου τοὐλάχιστον μίαν ἀδελφούλαν νὰ παίζωμεν, μίαν ἀδελφούλαν νὰ μὴ 'μοιάζῃ μὲ τὲς ἀδελφοῦλες τοῦ κόσμου, νὰ μὴ 'μπορῇ καὶ αὐτὴ νὰ βγαίνῃ περίπατο καὶ θέλει καὶ δὲν θέλει νὰ μένῃ κλεισμένη 'ς τὸ σπίτι σὰν καὶ 'μένα ὅλη 'μέρα.

«Ὤ! ὄχι, ὄχι, Ἐρωτόκριτέ μου!» εἶπεν ὁ Παῦλος, συλλογιζόμενος μετὰ τρόμου ὅτι θὰ εἶχε τότε δύο τέρατα ἀχόρταγα.

— Σὲ παρακαλῶ!

— Ὄχι, ποτέ! μὴ ἐπιμένῃς, Ἐρωτόκριτέ μου, μόνον αὐτὸ δὲν γίνεται. Ὅ τι ἄλλο θελήσῃς ζήτησέ μου καὶ θά σου τὸ κάνω μετὰ χαρᾶς· τοῦτο ὅμως, ὄχι. Ἄκουσ' ἐδῶ, Ἐρωτόκριτέ μου, ἐδῶ μέσα ὅλοι σε ἀγαποῦμεν, καὶ ἐγὼ καὶ ἡ Φανὴ καὶ ὁ Νῖκος καὶ ἡ μητέρα. Μὴ λοιπὸν ζητῇς πράγματα ἀδύνατα. Σοῦ εἶπα, ζήτησέ μου ὅ τι ἄλλο θέλῃς.»

Ὁ Ἐρωτόκριτος ἐσκέφθη ὀλίγον, καὶ ἔπειτα εἶπε·

«Πεινῶ!

— Μετὰ χαρᾶς! ἀνεφώνησεν ὁ Παῦλος. Τώρα ἀμέσως πηγαίνω νὰ σοῦ φέρω ὅ τι θέλῃς.

— Περισσότερ' ἀπὸ ὅ τι θέλω.

— Καλά, περισσότερ' ἀπὸ ὅ τι θέλῃς.»

Ὁ Παῦλος κατέβη πάλιν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἔφερε δύο μεγάλους ἄρτους καὶ ἓν χοιρομήριον.

Ὁ Ἐρωτόκριτος ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα του ὁλόκληρον τὸ χοιρομήριον καὶ ἐν ᾧ ἔτρωγε μετ' ἀπιστεύτου ὀρέξεως ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ: «Καὶ ἄλλο, καὶ ἄλλο!»

Ὁ δυστυχὴς Παῦλος ἔχασε τὸν νοῦν του. Τὸν ἔβλεπε καὶ δὲν ἐπίστευε τοὺς ὀφθαλμούς του, δὲν εἶξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ Ἐρωτόκριτος ἔφαγε τὰ πάντα μετ' ἀπιστεύτου ὀρέξεως καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν, ἐνύσταξε καὶ ἠθέλησε νὰ πλαγιάσῃ.

Ὁ Παῦλος τότε ἐσκέφθη τι σωτήριον. Εἶπε δῆλα δὴ πρὸς τὸν Ἐρωτόκριτον.

«Ἐρωτόκριτέ μου, τί λές ἔρχεσαι νὰ γδυθοῦμε; Καὶ νὰ ἰδῇς ὅτι θὰ κοιμηθοῦμεν καλλίτερα καὶ ἀναπαυτικώτερα.

— Μετὰ χαρᾶς, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρωτόκριτος.

— Λοιπὸν κάμε ὅ τι κάμνω καὶ ἐγώ.

Καὶ ἐξεδύθη τὸ ἔνδυμά του καὶ ἐξεκούμβωσε τὸ ὑποκάμισόν του.

Τὸν ἐμιμήθη καὶ ὁ Ἐρωτόκριτος καὶ ἐν ᾧ ἐξεδύετο, ἐχασμᾶτο. Καὶ πρῶτον μὲν ἔλυσε τοὺς σπάγγους οἱ ὁποῖοι ἔσφιγγον τὴν μέσην του. Ἀλλὰ φεῦ! καθὼς ἐλύθησαν, παρευθὺς ἔγινε σωρὸς ὁ Ἐρωτόκριτος, καὶ ἀλλοῦ ἔπεσε τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ ἀλλοῦ τὰ ἄλλα ξύλινα ὑποστηρίγματά του, τὸ σῶμά του ἠπλώθη ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἡ ταινία ἥτις ἔσφιγγε καὶ ἐσχημάτιζε τὰς σιαγόνας του ἐχαλαρώθη, τὸ κυτίον ἀπεσπάσθη καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ ἐφάνη πλέον τὸ προσκεφάλαιον. Ἠκούσθη τι ὡς ἐλαφρὸς στεναγμός... καὶ ὁ δύστηνος Ἐρωτόκριτος διελύθη εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη... Δὲν ὑπάρχει πλέον... Αἰωνία του ἡ μνήμη!

Γ'

ΟΧΙ ΟΧΙ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνοίγεται βιαίως ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ εἰσέρχεται ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Παύλου.

«Χὰ χὰ χά! ἀνεκάγχασεν ἡ μικρὰ κορασίς· καλὲ τί κατάστασις εἶνε αὐτή; κοιμᾶσαι, Παῦλε, ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀνθρωπάκο σου, τί τρόπος εἶνε αὐτός; Πῶς τον ἀφίνεις μόνον του; Καὶ ἂν ἤθελεν ὁ καϊμένος νὰ σου ἀνοίξῃ καμμίαν ὁμιλίαν νὰ περάσῃ τὴν ὥραν του;

— Τί! τί! ἐψέλισεν ὁ ὑπναλέος Παῦλος καὶ ἀνεπήδησεν εὐθὺς ἐκ τῆς καθέδρας του Ἐδῶ εἶνε ἀκόμη ὁ ἄθλιος; Τίς τον ἔστησε πάλιν; Τώρα δὰ εἶχε διαλυθῇ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. Μὴ τον ἀφίνῃς ὄρθιον, μή του ὁμιλήσῃς! Πρόσεξε μή του δώσῃς πλέον τίποτε!...

— Τί νὰ μή του δώσῃ;... ἠρώτησεν ὁ Νῖκος, ὅστις εἶχεν εἰσέλθῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του. Τί εἶπες ὅτι τον ἐκομμάτιασες; ἐγὼ τον βλέπω σῶον καὶ ἀκέραιον... Ἀλήθεια ἐσάλευσε καὶ ὡμίλησε;..

—Ἄχ! Παυλάκι μου, εἶπεν ἡ Φανὴ σείουσα τὴν κεφαλήν της, στοιχηματίζω ὅτι ὠνειρεύθης...

— Λέγεις νὰ ἦτο ὄνειρον; Ὥστε θά μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος! Τί καλά! τί εὐτυχία! λοιπὸν δὲν ἔκλεψα τίποτε ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον ἐξ αἰτίας του;

— Ἐρώτησέ τον, εἶπεν ἡ Φανή.

— Καὶ ὁμιλοῦν τὰ προσκέφαλα, προσέθηκεν ὁ μικρὸς Νῖκος μειδιῶν·

Ἀλλ' ἰδοὺ εἰσέρχεται ἡ μήτηρ τῶν παιδίων, ὁ δὲ Παῦλος τεταραγμένος λέγει πρὸς αὐτήν:

«Ἄχ! μητέρα, νὰ ἰδῆτε τί κακὰ ὄνειρα μ' ἐβασάνιζον ὅλην νύκτα! Δὲν εἰξεύρετε πόσον λυποῦμαι! καὶ ἀληθινὰ ἂν ἦσαν δὲν θὰ εἶχα τόσην λύπην. Ἄχ! τί μου ἔκαμεν αὐτὸς ὁ Ἐρωτόκριτος! Σὺ τα πταίεις ξυλάνθρωπε! Ποτέ μου δὲν θά σε συγχωρήσω! Τώρα νὰ σου δείξω ἐγώ..., καὶ ὁρμήσας ἥρπασε τὸ ἀνδρείκελον καὶ το κατεκερμάτισε...

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ἐὰν ὁ Παῦλος κατεκλίνετο ἐγκαίρως εἰς τὴν κλίνην του ὡς φρόνιμον παιδίον, ἀντὶ νὰ ἀποκοιμηθῇ ἐπὶ τῆς καθέδρας, θὰ ἐκοιμᾶτο ἡσύχως ὅλην τὴν νύκτα καὶ δὲν ἤθελε πάθῃ ὅ τι ἔπαθε πολὺ δικαίως.

Π. Ι. Φ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΘΗΣΑΝ Ο ΛΟΧΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΙΣΙΔΩΡΟΣ

« Σπίρτα κέρινα, καλὰ σπίρτα !

— Ἐδῶ, παιδί! πόσο τὰ σπίρτα ;

— Δέκα λεπτὰ τὸ κουτί, καπετάνιε.»

Καὶ ὁ μικρὸς πυρειοπώλης ἐλθὼν πρὸς τὸν γηραιὸν ἀπέμαχον, ὅστις τὸν εἶχε καλέσῃ, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἓν κυτίον. Ὁ ἀπόμαχος λαβὼν αὐτό, ἐξάγει ἓν πυρεῖον καὶ τὸ τρίβει ἐπὶ τοῦ ξυλίνου θρανίου ἐφ' οὗ ἐκάθητο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον δὲν ἐπέτυχε, λαμβάνει δεύτερον, λαμβάνει τρίτον, τέλος ὁλόκληρον τὸ κυτίον ἐκενώθη χωρὶς νὰ ἀνάψῃ οὐδὲ ἕν.

«Μωρὲ χαρὰ 'ς τὴν πραγμάτεια σου! Εἶσαι τὸ λοιπὸν κλέπτης ;»

Καὶ ὁ λοχίας ἐξηκόντισε βλέμμα φοβερὸν κατὰ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἐκοκκίνισε καὶ εἶπε :

« Εἶνε ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν. Ἐκεῖ ἀποκάτω ἀπὸ τὸ γεφύρι...

— Καὶ τί ἤθελες ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ γεφύρι ; Τίποτε μαγκασύνες ; Πᾶς καὶ παίζεις τὰ λεπτά πού μας κλέβεις;

— Ὄχι, καπετάνιε, ἐπῆγα νὰ πλαγιάσω.

— Νὰ πλαγιάσῃς ; Καὶ ποῦ εἶνε οἱ γονεῖς σου ;

— Δὲν ἔχω.

— Ὤ! τὸ τσαμένο! Μὰ λέγεις ἆράγε ἀλήθεια ;»

Καὶ ὁ ἀπόμαχος ἥπλωσε τὴν χεῖρά του καὶ ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ παιδίου καὶ τὸ ἔσυρε πρὸς ἑαυτόν, διὰ νὰ τὸ παρατηρήσῃ καλλίτερα.

Ὁ μικρὸς ἐφοβήθη καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ· ἀλλ' ἡ χεὶρ ἥτις τὸν ἐκράτει τὸν ἔσφιγξε δυνατώτερα, καὶ αἴφνης εὑρέθη καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρανίου πλησίον τοῦ λοχίου.

«Ἔλα, μικρούλη μου, τώρα νὰ μοῦ εἰπῇς τὴν ἱστορία σου· μά, κύτταξέ με, μακριὰ ἀπὸ ψευτιές· δὲν μ' ἀρέσουν αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἐμπρός !»

Ἀλλ' ὁ μικρὸς ἐσιώπα καὶ ἠρίθμει διὰ τοῦ δακτύλου του τὰ κυτία· ἔνευε κάτω τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφαίνετο ἡ ξανθὴ κόμη του ὑπόλευκος ὑπὸ τῆς κόνεως καὶ τῆς ἄμμου.

« Μὴ φοβεῖσαι, εἶπεν ὁ λοχίας, ποτέ μου δὲν ἐκακοποίησα μικρὰ παιδιά. Καὶ δὲν μοῦ λές, πότε ὠρφάνευσες;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Δὲν τοὺς ἐγνώρισες τοὺς γονεῖς σου ;

— Ὄχι· μ' εὑρῆκαν ἔξω ἀπὸ μία θύρα.

— Τὸ τσαμένο! καὶ ποιός σ' εὑρῆκε, μικρούλη μου ;

— Ὦ! μία καλὴ γυναῖκα· μ' ἐκύτταζε καὶ μοῦ ἔδινε καὶ ἔτρωγα καλά. Ἐπωλοῦσε γάλα καὶ μοῦ φαίνεται ἀκόμη πως βλέπω τοὺς μεγάλους τενεκέδες ὅπου ἔβαζε τὸ γάλα της.

— Καὶ τί ἔγινεν αὐτή ;

— Ἤμουν ἓξ ἐτῶν ὅταν μίαν ἡμέραν τὴν ἔφεραν σηκωτὴν 'ς τὸ σπίτι. Εἶχε ξεψυχήσῃ μέσα 'ς τὸ δρόμο.

— Τὴν καϊμένην! Καὶ ποιός σ' ἐπῆρεν ἔπειτα ;

— Ἦλθαν οἱ συγγενεῖς της κ' ἐρώτησαν τὴν γειτόνισσαν τί εἶμαι ἐγώ, καὶ ἐκείνη εἶπέ πως εἶμαι πεντάρφανο, καὶ εἶπαν : εἶνε ὀρφανοτροφεῖα. Ἕνας μάλιστα χονδρὸς εἶπεν: ἐγὼ ἔχω ἀρκετὰ παιδιά, μὲ φθάνουν αὐτά, τί θέλω ἄλλα.

— Τί κακία! εἶπεν ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος· καὶ τί ἀπέγινε ;

— Τὸ πρῶτ' ἤθελαν νὰ μὲ βάλουν εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖο, ἀλλὰ μία ἄλλη γειτόνισσα εἶπεν ὅτι αὐτή με παίρνει.

— «Μὲ 'γειά σου καὶ μὲ χαρά σου, τῆς εἶπαν ἐκεῖνοι, καὶ ἡ καλὴ γυναῖκά μ' ἐπῆρε μαζί της.

— Καλά τὴν ἐγλύτωσες!

— Ὄχι, ὄχι ! Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν μία ἀγριογυναῖκα, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέρα μ' ἔδιωξε, καὶ μ' ἐπῆρε μία ἄλλη, καὶ με ἔβαζε νὰ παστρεύω πατάτες καὶ νὰ ξύνω ψάρια.

— Ὥστε θὰ ἔτρωγες περίφημα.

— Ἀ μπᾶ ! ἦταν μία φυλάργυρη ! καὶ τί δουλιές, Θεέ μου. Ἦταν κουτσὴ καὶ μ' ἔστελνε καὶ της ἀγόραζα ἄλειμμα, κάρβουνα, καὶ ὅταν δὲν ἐδυνήμουν νὰ τα σηκώσω ὅλα μαζί, μοῦ τες ἔβρεχε 'ς τὰ γερά.

— Λοιπὸν δὲν ἤσουν εὐχαριστημένος ;»

Τὸ παιδίον ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε :

« ΕΙΣΑΙ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΚΛΕΠΤΗΣ ; » (Σελ. 152)

« Μηδὲ τὸ σκυλί σου, καπετάνιε ! Ὅταν ἔψηνε τὴς πατάτες καὶ της ἐκένωνε κίτρινες κίτρινες σὰν τὸ φλουρί, ἐπήγαινα κοντὰ νὰ της μυρίσω, ποὺ ἦτον ὅλο εὐωδία, μοῦ ἔδινε μιὰ 'ς τὰ χέρια μὲ τὴν τρυπητὴ κουτάλα, ἢ μοῦ ἔχυνε 'ς τὰ μοῦτρα βραστὸ ἄλειμμα.

— Βρὲ τὴν κακούργα !

— Ἔπειτ' ἀπὸ λίγους μῆνες δὲν εἰμποροῦσα νὰ σταθῶ 'ς τὰ πόδια μου ἀπὸ τὸν κόπο τὸν πολὺ καὶ ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ἀντὶ νὰ φαίνωμαι μεγαλήτερος, ὅλο καὶ ἐζάρωνα.

— Νὰ πᾶμε μαζὶ νὰ της μιλήσω ἐγὼ τῆς κακούργας !

— Ἕνα χρόνο λείπω ἀπὸ κοντά της. Μίαν ἡμέραν μ' ἔστειλε 'ς ἕνα θέλημα μακρυνό. Εἶπα τὸ λοιπὸν μέσα μου : Τί καλὰ νὰ μὴν ἐγύριζα 'ς τὴν κυρά μου ! Ἦταν καλοκαίρι, ζέστη πολλή. Τὸ κατάστημά της ἦταν ὅλο φωτιά, νὰ φάγω πατάτες δὲν εἰμποροῦσα, γιατί ἐκάθιζαν 'ς τὸ στομάχι μου, κα δέ μου ἔδινε νὰ τρώγω ἄλλο τίποτα παρὰ πατάτες καὶ ὅλο πατάτες βραστές. Καλλίτερα, ἔλεγα, νὰ 'ποθάνω τῆς πεῖνας, παρὰ νὰ γυρίσω 'πίσω . . . Μιὰ καὶ δυὸ λοιπὸν πηγαίνω κάτω 'ς τὸν ποταμὸ καὶ βλέπω ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους καὶ ἔλουζαν τὰ σκυλιά τους. Ἀντικρὺ 'ς τὸν Κεραμεικὸν νὰ σου καὶ βλέπω μία κυρία ὄμμορφη μ' ἕνα παιδάκι τῆς ἡλικίας μου. Τὸ παιδάκι ἐκρατοῦσε δεμένο ἕνα σκυλάκι ἄσπρο ἄσπρο. Τὸ σκυλάκι ἔτρεχε καὶ τὸ παιδάκι ἐγελοῦσε. Τοὺς ἔβλεπα καὶ διεσκέδαζα. Τὸ παιδάκι ἔρριξε 'ς τὸν ποταμὸ ἕνα ξυλαράκι, καὶ τὸ σκυλάκι ἔτρεξε νὰ το πάρῃ· ἀλλὰ τὸ παιδάκι ἐξέχασε νὰ λύσῃ τὸ σχοινάκι πού το εἶχε δεμένο 'ς τὸ χεράκι του, καὶ μιὰ καὶ δυὸ νὰ σου τους καὶ οἱ δυὸ μπλουμ πέφτουν μέσα 'στὸν ποταμό. Καθώς τους εἶδα πέφτω 'ς τὸν ποταμὸ καὶ το βγάζω. Τρέχει ἡ κυρία φωνάζοντας καὶ παίρνει τὸ παιδάκι καταδρεγμένο που ἔσταζαν τὰ ρουχαλάκια του. Ἀλλὰ δὲν ἐκτύπησε, ἐτρόμαξε μόνο.

«Βοήθησέ με, μοῦ εἶπεν ἡ κυρία, πάρ' τον ἀπὸ τὸ χέρι νὰ τον πᾶμε 'στὴν ἅμαξά μου, εἶνε ἐδῶ πλησίον.

»Τὸν ἀνεβάσαμε τὸν κύριον εἰς τὴν ἅμαξα καὶ ἦτον ἕτοιμη ἡ ἅμαξα νὰ ξεκινήσῃ.

»Κύτταξε ! εἶπεν ἡ κυρία· ἐκόντεψα νὰ σε λησμονήσω. Πῶς σε λέγουν, παιδί μου ;

» — Ἰσίδωρον.

» — Καὶ οἱ γονεῖς σου ;

»(Ὅλο καὶ διὰ τοὺς γονεῖς μού μ' ἐρωτοῦν !)

» — Δὲν ἔχω.

» — Καὶ ποῦ κατοικεῖς ;»

Δὲν ἤθελα νὰ εἰπῶ. Τότε τὸ πρόσωπο τῆς κυρίας μοῦ ἐφάνη σὰν ἀλλοιότικο, ὄχι τόσον καλὸ ὅπως πρῶτα. Βγάζει καὶ μου βάζει 'ς τὸ χέρι ἕνα εἰκοσόφραγκο ! Ἡ ἅμαξα φεύγει, καὶ νὰ μας πάλιν!...

— Καὶ πόσος καιρὸς εἶνε ἀπὸ τότε ;

— Κάπου ἕνα ἔτος καὶ κάτι.

— Καὶ πῶς ἔβγαζες τὸ ψωμί σου ;

— Ἀ ! ὅπως ἠμποροῦσα. Μὲ τὰ εἴκοσι φραγκάκια ἐθαρροῦσά πως ἤμουν ὁ πλουσιώτατος ἄνθρω-

« ΑΡΧΙΣΑ ΚΑΙ ΕΓΩ ΝΑ ΧΟΡΕΥΩ » (Σελ. 154)

πος τοῦ κόσμου. Πρώτη φορὰ ἔπιασαν χρυσάφι τὰ χέρια μου.»

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ μικρὸς ἐμειδίασε μετὰ χάριτος, καὶ ἐφάνησαν οἱ λευκότατοι ὀδόντες του.

«Καὶ τί το ἔκαμες τὸ εἰκοσόφραγκό σου;

— Δὲν εἶχα μυαλό. Ἐπῆγα καὶ ἐξώδευσα ἕνα φράγκο γιὰ νὰ φάγω. Τὸ κρασὶ ποτέ μου δὲν το εἶχα βάλη 'ς τὸ στόμα μου.

—Τότε λοιπὸν θὰ ἐμέθυσες.

—Δὲν εἰξεύρω· ἀλλὰ ὅταν ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ ἑστιατόριον, ἐχόρευα· ἀπάντησα 'ς τὸ δρόμο δύο Ἰταλόπουλα καὶ ἔπαιζαν μουσικὴ καὶ ἐχόρευαν, καὶ ἄρχισα καὶ ἐγὼ νὰ χορεύω.

«Ἔλα μαζί μας, μοῦ εἶπαν, θὰ περάσῃς περίφημα μαζί μας· θὰ 'ποῦμέ πως εἶσαι Ναπολιτάνος.

»Ἐπῆγα μαζί τους. Ἦταν ἕνα κοριτσάκι, τὸ ἔλεγαν Ζῆτα, καὶ τὸν ἀδελφόν της τὸν ἔλεγαν Κάρλο. Ἐπήγαμε 'ς ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἕνας ἄνθρωπος γενᾶτος μᾶς ἐρώτησε πόσα χρήματα ἐφέραμε.

— Ἐγώ, τρία φράγκα, εἶπεν ἡ Ζῆτα, καὶ ὁ Κάρλος τέσσερα.

«Σὰν καλὰ ἐσυνάξατε, εἶπεν ὁ γενᾶτος. Καὶ ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ παιδί;

« —Τί ὡραῖα που χορεύει! εἶπεν ἡ μικρούλα.

« —Τί νὰ τον κάνω; μὲ φθάνετε σεῖς.

« — Δὲν θὰ 'ξοδεύσετε γιὰ μένα τίποτε· ἔχω τὸ ἐδικό μου.

« —Ἔχεις παράδες; νὰ ἰδοῦμε...

« — Μόνον πέντε φράγκα τοῦ ἐφανέρωσα. Δέν του ἐφανέρωσα περισσότερα, γιατὶ δέν μου ἄρεσαν ἡ ματιές του. Καλὰ ἔκαμα καί του ἔδωκα μόνο πέντε φράγκα.

« — Αὐτὰ εἶνε γιὰ τὴ θρεφή σου, μοῦ εἶπε καί μού τα 'πῆρε τὰ πέντε φράγκα μου, καί τα ἔβαλε 'ς τὴν τσέπη του.

«Μοῦ ἦλθε ἔτσι νὰ κλάψω, ἀλλὰ ἡ Ζῆτα μοῦ ἐτσίμπησε τὸ χέρι καί μου εἶπε σιγὰ σιγά.

« — Σώπα καὶ 'μεῖς θὰ κερδίσωμεν περισσότερα.»

—Λοιπὸν ἔμεινες μαζί τους πολὺν καιρόν; ἠρώτησεν ὁ λοχίας φοβοῦμαι μήπως ὁ φαῦλος αὐτὸς σὲ ἔμαθε νὰ σουφρώνῃς τὰ ξένα πράγματα, ἀφ' οὗ πρῶτα πρῶτα σοῦ ἐσούφρωσε τὰ πέντε φραγκάκια σου.»

Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγε ταῦτα ὁ γηραιὸς λοχίας, ἠκούσθησαν αἱ σάλπιγγες ἠχοῦσαι τὴν ἀποχώρησιν.

«Ὥρα νὰ πηγαίνω εἶπεν ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος. Ἀλλὰ σὺ ποῦ θὰ πᾷς νὰ πλαγιάσῃς ἀπόψε;

—Εἶδα κάπου ἐδῶ κοντὰ μιὰ στίβα χόρτο, καὶ θὰ πάω νὰ χωθῶ μέσα· καλλίτερα εἶν' ἐκεῖ παρὰ ἀποκάτω ἀπὸ τὸ γεφύρι.

— Καὶ δὲν θὰ δειπνήσῃς;

—Ἔχω τριάντα λεπτά....

—Ἄχ! δέν μου ἔρχεται καλὸ νὰ σ' ἀφήσω ἔτσι...» καὶ ὁ ἀπόμαχος ἐξήγαγε τὸ μαντήλιόν του, ἔλυσε μίαν γωνίαν καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν μικρὸν δεκαπέντε λεπτά. «Ἂς στερηθῶ τὸν καπνὸν ἀπόψε, ἐψιθύρισεν ἐγχειρίζων τὰ δεκαπέντε λεπτὰ εἰς τὸ παιδίον. Νὰ ἔλθῃς ἐδῶ καὶ αὔριον· θά μ' εὕρῃς εἰς τοῦτο τὸ θρανίον, εἰς τὰς τέσσαρας, διὰ νά μου ἀποτελειώσῃς τὴν ἱστορίαν σου. Κύτταξε τὰ σπίρτα σου νὰ εἶνε στεγνά, καὶ θά σου προμηθεύσω πελάτας ὅλους τοὺς φίλους μου.

— Εὐχαριστῶ, κύριε στρατιώτη.

— Λοχία· δὲν βλέπεις τὰ γαλόνια μου;

— Μὲ συγχωρεῖς, κύρ λοχία... Προσκυνῶ.

—Σ' τὸ καλό, παιδί μου.»

Καὶ ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος παρετήρησε τὸν μικρόν, ὅστις ἀπεμακρύνετο κράζων:

«Σπίρτα κέρινα, καλὰ σπίρτα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΜΑΝΘΑΝΕΙ ΝΑ ΧΟΡΕΥΗ ΜΕΤΑ ΚΑΚΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ

Ἀλλὰ τὸ μάθημα τοῦτο τοῦ χοροῦ, ὁ Ἰσίδωρος μόνος εἰξεύρει πόσον τοῦ ἐστοίχισε. Συνεχίζει τὴν διήγησιν τῆς ἱστορίας του ἐν τῇ ὁποία περιπλέκεται πάλιν ἡ Ζῆτα, καὶ συντροφιὰ καὶ μὲ μίαν σφαλιάραν χάνει τὰ φραγκάκια του. Εὑρίσκεται δὲ καὶ μία γωνία τοῦ κεφαλαίου ὅπου ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος σουβλίζει ἕνα ἐχθρόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΕΝ ΤΩ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩ

Φορεῖ ὁ ἀπόμαχος τὴν μεγάλην στολήν του καὶ τὰ παράσημά του, καὶ πορεύεται εἰς τὸ νοσοκομεῖον νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν... Ἰσίδωρον Ὁ Ἰσίδωρος ἔσπασε τὸ ποδαράκι του. Ποῦ καὶ πῶς; Αἴ! εἶνε πολυδιήγητος ἡ συμφορά του καὶ δὲν λέγεται δι' ὀλίγων λέξεων, καθὼς ἐπίσης δὲν εἶνε εὔκολον νὰ ἐκτεθῇ ἐν περιλήψει τὸ ὑπόλοιπον τοῦ διηγήματος ἀποτελουμένου ἐξ εἰκοσιτριῶν κεφαλαίων, τῶν ὁποίων ἕκαστον εἶνε τερπνότερον καὶ ἐλκυστικώτερον τοῦ προηγουμένου. Εὔκολον ὅμως, εὐκολώτατον μάλιστα εἶνε πᾶς ἀναγνώστης τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ νὰ ἀναγνώσῃ μὲ τὴν ἡσυχίαν του ὁλόκληρον τὸν ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΝ ἀποτελοῦντα τόμον κομψότατον ἐκ 368 σελίδων μετὰ 24 εἰκόνων, τιμώμενον φρ. 3,50.

Ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ τοῦ παρόντος φυλλαδίου εὑρίσκεται ἕτοιμον δελτίον παραγγελίας. Ὅσοι θέλετε νὰ ἐντρυφήσητε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΟΥ ἀποκόπτετε τὸ δελτίον αὐτό, τὸ συμπληρώνετε, ἐσωκλείετε τὸ ἀντίτιμον, ἔστω καὶ εἰς γραμματόμα, καὶ τὸ ἀποστέλλετε ἐπὶ συστάσει πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον Ὑδραῖον ἐκδότην τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ εἰς Ἀθήνας Εὐθὺς δὲ μὲ τὸ πρῶτον ταχυδρομεῖον θὰ σᾶς ἔλθῃ ὁ ἀθάνατος ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ νὰ τὸν γνωρίσετε καὶ προσωπικῶς.

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΑΛΛΑΖΟΥΝΕ

Τοῦ Κώστ' ἀλλάζουνε τὰ ροῦχα
καὶ τοῦ φοροῦνε πανταλόνια,
καὶ νά τον ναύτης μὲ γαλόνια
καὶ μὲ σφυρίκτρα καὶ σουγιά.

Καὶ σὰν τοῦ 'φώναξ' ἡ Μαριέττα
μαζὶ νὰ παίξουν τὸ σχοινάκι,
« Αὐτὸ » λέ' « εἶνε παιγνιδάκι
»ποῦ μόνο παίζουν τὰ παιδιά. »

Εἶχ' ἕνα δυὸ κ' αὐτὴ κουφέττα,
κι' ἀρχίζει μόνη της νὰ παίζῃ
πῶς ἔδινε λαμπρὸ τραπέζι
μὲ τσοκολάτες καὶ γλυκά.

« Παίζω κ' ἐγώ, ἂν θές » τῆς κάνει.
«Ὅμως θαρρῶ» λέ' ἡ Μαριέττα,
«γιὰ ναῦτες ἔγινε ἡ γαλέττα,
»τὰ ζαχαρᾶτα γιὰ παιδιά.»

Ἐκ τῶν τοῦ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ

ΤΟ ΚΟΥΤΙ ΜΕ ΤΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Ἰωάννης εἶχε τὴν ἑορτήν του. Ὁ νονός του τοῦ ἐχάρισε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἕνα μεγάλο κουτὶ γεμάτο ὡραῖα γλυκίσματα.

Ὁ Ἰωάννης ἔλαβε τὸ κουτί, τὸ ἐκλείδωσεν εἰς ἕνα συρτάρι καὶ ἔβαλε τὸ κλειδὶ εἰς τὴν τσέπην του.

Τὰ ἀδέλφια του ἐπερίμεναν νὰ λάβουν καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὰ γλυκίσματα ἐκεῖνα, ἀλλὰ τίποτε. Ἡ μητέρα ἔλεγεν εἰς τὸν Ἰωάννην, ὅτι τὰ καλὰ παιδία μοιράζουν μὲ τὰ ἀδέλφια των ὅ,τι καλὸν ἔχουν, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἔλεγεν, ὅτι ὁ νονὸς εἰς αὐτὸν ἐχάρισε τὰ γλυκίσματα, ὅτι εἶνε ὅλα ἰδικά του, καὶ δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ δώσῃ ἀπὸ αὐτὰ εἰς κανένα.

Μετὰ μίαν ὥραν ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ παίξουν. Ὅλα τὰ ἀδέλφια, καὶ ὁ Ἰωάννης μαζί, ἐκατέβηκαν εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Ἰωάννης, ἀφοῦ ἔπαιξεν ὀλίγον, ἀνέβη κρυφά, ἐξεκλείδωσε καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ γρήγορα καὶ λαίμαργα ἀπὸ τὰ γλυκίσματα, καὶ ἀφοῦ ἔφαγε τόσον, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε πλέον, ἐκλείδωσε πάλιν τὸ συρτάρι, ἔβαλε τὸ κλειδὶ εἰς τὴν τσέπην καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου ἔπαιζαν τὰ ἀδέλφια του.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. Ἐκάθισαν ὅλα τὰ παιδία καὶ ἔφαγαν μὲ ὄρεξιν, μόνον ὁ Ἰωάννης δὲν ἠμπόρεσε νὰ φάγῃ.

Ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ πλαγιάσουν. Τὰ ἄλλα ἀπεκοιμήθησαν εὐθὺς καὶ ἐπέρασαν ὅλην τὴν νύκτα ἥσυχα καὶ καλά, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν ἠμπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι. Ὅλην τὴν νύκτα εἶχε στενοχωρίαν καὶ τὸ πρωὶ εἶχε μεγάλον κεφαλόπονον. Ἦτον ἄρρωστος ὁ δυστυχής. Ἦλθεν ὁ ἰατρὸς καὶ τοῦ ἔδωκε πολλὰ πικρὰ ἰατρικά, καὶ μόλις μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Τότε ἐνθυμήθη τὸ κουτὶ μὲ τὰ γλυκίσματα. Ἔλαβε τὸ κλειδί, τὸ ὁποῖον ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ἀσθενείας εἶχε κρυμμένον εἰς τὸ προσκέφαλόν του, ἤνοιξε καὶ τί νὰ ἴδῃ; Ὅλα τὰ γλυκύσματα ἦσαν μουχλιασμένα. Ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν καὶ ἐνθυμήθη τοὺς λόγους τῆς μητρός του. Ἐκατάλαβεν ὅτι, ἂν ἔκαμνεν ὅπως ἔλεγεν ἡ μητέρα, καὶ αὐτὸς δὲν θὰ ἀρρωστοῦσε καὶ εἰς τὰ ἀδέλφια του θὰ ἐπροξενοῦσε χαράν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μὴ εἶνε πλέον οὔτε πλεονέκτης οὔτε λαίμαργος, καὶ ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχεσίν του.

ΚΩΣΤ

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ

Ἡ Ἐλπινίκη ἔκαμνε τὸ βράδυ τὴν προσευχήν της. Ἂν καὶ δὲν ἦτο πλέον πολὺ μικρά, ἂν καὶ εἶχε κλείσῃ τὰ ἐννέα ἔτη τῆς ἡλικίας της, ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐννοήσῃ τὴν βαρύτητα τῆς καθημερινῆς ταύτης συνομιλίας της μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔλεγε τὰ λόγια τῆς προσευχῆς της γρήγορα γρήγορα, χωρὶς κἂν νὰ προσέχῃ εἰς τὴν σημασίαν των.

Ἀλλὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, παραδόξως, ἡ Ἐλπινίκη ἐπρόσεχε πολὺ εἰς ὅσα ἔλεγε μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἰδίας ἡμέρας, εἰς τὸ μάθημα τῆς Κατηχήσεως, ἡ διδασκάλισσά της εἶχεν ὁμιλήσῃ περὶ προσευχῆς, περὶ τῆς δυνάμεως τῆς προσευχῆς καὶ περὶ τῶν ἀγαθῶν, τῶν ὁποίων μᾶς γίνεται πρόξενος· δι' αὐτὸ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἡ Ἐλπινίκη προσηύχετο βραδέως, σκεπτομένη εἰς ἑκάστην λέξιν τὴν ὁποίαν ἐπρόφερε.

Ἔλεγε τὸ *Πάτερ ἡμῶν*, ὅταν αἴφνης διεκόπη ἅμα ἔφθασεν εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις :

«Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.»

Διὰ πρώτην φορὰν αἱ λέξεις αὗται τὴν ἔκαμαν νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν της. Διὰ πρώτην φορὰν παρετήρησεν ὅτι ὁ Θεὸς παρεῖχε τὴν συγγνώμην του ὑπὸ ἕνα ὅρον, καὶ ὅτι δὲν συνεχώρει παρὰ μόνον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι συνεχώρουν ὅσους τοῖς ἔπταισαν. Αὐτὴ ὅμως, ἡ Ἐλπινίκη, συνεχώρει πάντοτε ;

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἡμέραν, ἡ μικρά της ἀδελφὴ Ἑλένη, ἡ ὁποία μόλις ἦτο τριῶν ἐτῶν τῆς εἶχε σπάσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς κούκλας της.

Ἡ καϊμένη, δὲν τὸ ἔκαμεν ἐπίτηδες. Ἡ κούκλα ἦτο μεγάλη καὶ βαρεῖα, ἡ Ἑλένη ἦτο μικρούλα· τὰ μικρά της χεράκια δὲν ἠδύναντο βέβαια νὰ σηκώσουν φορτίον τόσον βαρύ, ἡ κούκλα τῆς ἐγλύστρησε, ἔπεσε καὶ ἡ κεφαλή της ἐθραύσθη.

Ὅταν ἡ Ἐλπινίκη ἤκουσε τὸν κρότον καὶ ἐνόησε τὸ δυστύχημα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καταθυμωμένη ἐναντίον τῆς ἀδελφῆς της, ἡ ὁποῖα κλαίουσα ἐπανελάμβανε : Συγχώρησέ με ! δὲν τὸ ἤθελα, δὲν θὰ τὸ ξανακάμω ! » Εἰς τὸν θυμόν της ὅμως ἡ Ἐλπινίκη τὴν ἀπώθησε βαναύσως καὶ τῆς εἶπε : «Φύγε ἀπὸ 'δῶ, δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω ποτέ, ποτέ !»

Ὅλην τὴν ἡμέραν εἶχε κρατήσῃ τὸν λόγον της· τὸ βράδυ, ὅταν ἡ Ἑλένη ἐπῆγε νὰ πλαγιάσῃ ἐζήτησε κατὰ τὴν συνήθειάν της νὰ φιλήσῃ τὴν ἀδελφήν της, ἀλλ' ἡ Ἐλπινίκη δὲν ἐδέχθη τὸ φίλημά της, καὶ μὲ ὅλα τὰ δάκρυα της αὐτὴ ἐπανελάμβανε : «Ὄχι, δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω ποτέ !» Ὅλη ἐκείνη ἡ σκηνὴ ἐπανήρχετο τώρα ζωηρὰ εἰς τὸν νοῦν της ἐνῷ ἔλεγε τὸ *Πάτερ ἡμῶν*.

Δὲν ἤθελε νὰ συγχωρήσῃ ἓν πταῖσμα, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην εὐκολίαν ἠδύνατο νὰ διορθωθῇ, καὶ ἐν τούτοις πόσας φορὰς ἡ μήτηρ της τῆς εἶχε συγχωρήσῃ τὴν παρακοήν της, τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην της καὶ τὰς παρεκτροπάς της !

Δὲν εἶχε παροργήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τῆς ἀπροσεξίας της κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς, ἢ κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργείας ; Καὶ ἐν τούτοις μέχρι τοῦδε ἐκολακεύετο νὰ πιστεύῃ ὅτι τὴν συγχωρεῖ ὁ Θεός. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἰδοὺ ὅτι ἀπόψε παρετήρησεν ὅτι ὑπάρχει εἷς ὅρος εἰς τὴν συγγνώμην του· καὶ ὅτι, ἂν αὐτὴ εἶνε ἀμείλικτος διὰ τὰ πταίσματα τῶν ἄλλων θὰ εἶνε καὶ αὐτὸς ἀμείλικτος διὰ τὰ ἰδικά της πταίσματα.

Δάκρυα μετανοίας ἐπλημμύρισαν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐσκέφθη ὅτι, ἂν ἡ μικρά της ἀδελφούλα τὴν εἶχε λυπήσῃ διὰ τὸ σπάσιμον τῆς κούκλας της, αὐτὴ βεβαίως εἶχε λυπήσῃ πολὺ περισσότερον τὸν Θεὸν διὰ τὸν παράφορον θυμόν της.

Ἔτρεξε λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὴν μικρὰν κλίνην τῆς Ἑλένης, τὴν ἐνηγκαλίσθη, τὴν ἐφίλησε σφικτὰ-σφικτὰ καὶ τῆς εἶπε χαμηλοφώνως :

«Ὄχι, ἀδελφούλα μου, δὲν εἶμαι πλέον θυμωμένη, σὲ συγχωρῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά.»

Ἓν φίλημα ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς Ἑλένης.

Τότε ἡ Ἐλπινίκη μὲ τὴν συνείδησιν ἐλαφρὰν καὶ εὐχαριστημένην, ἤρχισε τὴν προσευχὴν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὴν εἶχε διακόψῃ :

«Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν, καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῆσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν !»

[Contesse de Wilt] ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΔΕΜΗΣ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑΣ

Ὀνομάζεται Κιαμηλὲ καὶ εἶνε Αἰγυπτία, Φελλάχα, νέα χωρικὴ καὶ ἀγράμματος, ἀλλ' ὅμως εἶνε δύσκολον νὰ εὑρεθῇ εἴτε ἐν Ἀφρικῇ εἴτε ἐν Εὐρώπῃ ὑπηρέτρια μᾶλλον πιστὴ καὶ ἀφιλοκερδής. Οὐδέποτε ἤκουσεν ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θαυμάζεται καὶ ἀμείβεται ἡ ἀρετή, οὐδ' ἐλπίζει ἀμοιβήν τινα ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ, διότι, κατὰ τὴν θρησκείαν της, πιστεύει ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσι ψυχήν, καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμία ἀνταμοιβὴ τὰς περιμένει ἐν Οὐρανοῖς !

Καὶ ὅμως ἡ Κιαμηλὲ ἐργάζεται ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἑσπέρας ἀγογγύστως καὶ μετὰ πολλῆς προθυμίας. Εἶνε φαιδρὰ καὶ τραγῳδεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ μόνην εὐτυχίαν της νομίζει τὸ ὅτι δύναται νὰ πράττῃ τὸ καλόν, οὐδεμίαν ἄλλην ἀμοιβὴν ἔχουσα ἢ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς συνειδήσεώς της.

Οἱ γονεῖς της τὴν εἶχον δώσῃ μικρὰν εἰς πλούσιον γαιοκτήμονα· ἐκαλλιέργει τοὺς ἀγροὺς καὶ ἔπλυνε γυμνόπους τὸ πλακόστρωτον πάτωμα τῆς οἰκίας.

Ἀλλὰ βραδύτερον ὁ πλούσιος γαιοκτήμων ἐζημιώθη, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκάσθη νὰ ἀποπέμψῃ τοὺς δούλους του, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τὴν Κιαμηλέ.

Ἡ Κιαμηλὲ ὡς ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυρίου της, εἶπε πρὸς αὐτόν :

«Καὶ ποιὸς θὰ κυττάζῃ τὰ παιδιά, καὶ τὴν κυρά μου τὴν ἄρρωστη ;

— Κανείς ! εἶπεν ὁ κύριος. Δὲν ἔχω πλέον τὴν δύναμιν νὰ σας πληρώνω.

— Δὲν θέλω ἐγὼ μισθό, εἶπεν ἡ Κιαμηλέ. Ἕνα κομμάτι ψωμὶ δίνε μου μονάχα, καὶ μένω γιὰ σας...

Καὶ ἡ ἐξαίρετος κόρη ἔμεινεν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ αὐτὴ μόνη τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας. Ἐγείρεται πρωΐ πρωΐ, ὁδηγεῖ τὰ κτήνη εἰς τοὺς ἀγρούς, κομίζει ὕδωρ ἐντὸς τοῦ τεστέ, τὸν ὁποῖον ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Ἔπειτα περιποιεῖται τὴν κυρίαν της καὶ τὰ μικρά, συγυρίζει, μαγειρεύει, πλύνει. Εὑρίσκει δὲ καὶ καιρὸν νὰ ψήσῃ καὶ *μπομπόταν*, διὰ τὴν ὁποίαν τρελλαίνονται τὰ μικρά.

Εὐτυχῶς ὁ κύριος τῆς Κιαμηλὲ εἶνε ἀνὴρ φιλότιμος καὶ φιλόπονος, καὶ διὰ τῆς ἐργασίας του κατώρθωσε βαθμηδὸν νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστασίν του. Ἐλπίζει δὲ ὅτι τοῦ χρόνου θὰ κερδήσῃ. Ἡ ἀσθενὴς σύζυγός του ἐθεραπεύθη, τὰ τέκνα του εἶνε καθαρά, εὐπειθῆ καὶ ἐπιμελῆ, καὶ ἐν συντόμῳ ὅλη ἡ οἰκογένεια εὐδαιμονεῖ.

Ἡ φιλοπονία τῆς Κιαμηλὲ μετεδόθη καὶ εἰς τοὺς κυρίους της. Καὶ ἡ μὲν κυρία ἐργάζεται κεντήματα τὰ ὁποῖα πωλεῖ εἰς τοὺς ἐμπόρους τῆς ἀγορᾶς· ὁ πρωτότοκος υἱός, ὁ Ἀλῆς, παιδίον δεκαετές, ἀφ' οὗ σχολάσῃ περιποιεῖται χῆνας καὶ κούρκους, χωρὶς καὶ νὰ παραμελῇ τὰ μαθήματά του.

Μετὰ τὸν Ἀλῆν ἔρχεται ἡ μικρὰ Ἑλμάς, κοράσιον ὀκτὼ ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ τόσας ἐργασίας. Ἐνδύει τὰ μικρά της ἀδέλφια, κουνεῖ τὸν νεογέννητον δρᾶκον, καὶ διδάσκει γράμματα, καὶ τί γράμματα ! Ἀραβικὰ γράμματα ! τὸν ἑξαετῆ ἀδελφόν της Ἀχμέτ.

Καὶ ὁ Ἀχμὲτ εἶνε ἐπιμελὴς καὶ φιλόπονος καὶ ἀφ' οὗ μάθῃ τὸ μάθημά του, ἐκριζώνει τὰ ἄγρια χόρτα τοῦ κήπου.

Τὰ δύο μικρότερα, ἡ τριετὴς Φιτουὰτ καὶ ὁ δρᾶκος δὲν ἐργάζονται, ἀλλὰ κάθηνται φρόνιμα φρόνιμα. Τάχα καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἀρκετόν ; Τί ἄλλο νὰ ἀπαιτήσῃ τις ;

[Léïla Hanoum] ΝΙΝΑ

Η ΟΥΡΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ

«Τὸ σκουπόξυλο! τὸ σκουπόξυλο! τρέξετε, παιδιά, καὶ μας ἔφαγε τὸ σκουπόξυλο!...»

— Μὰ τί ἔχουν καὶ φωνάζουν οἱ ποντικοὶ καὶ τρέχουν σὰν νὰ τους κυνηγῇ κανείς;

—Αὐτοὶ τὸ ξεύρουν· φεύγουν διότι τοὺς κυνηγῇ τὸ σκουπόξυλον.

— Καὶ τί εἶν' αὐτὸ τὸ σκουπόξυλον;... Γάτος εἶνε;

— Ὄχι, ἀκούσατε.

Κυρία τις εἶχε λάβῃ ὡς δῶρον ἔλαιον ἐκλεκτὸν πρώτης ποιότητος ἓξ ἢ ἑπτὰ φιάλας καλῶς ἐσφραγισμένας. Τὸ ἐφύλαττε δὲ νὰ τὸ μεταχειρισθῇ εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις.

Μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας ἐχρειάσθη ἔλαιον καὶ ἔστειλε τὴν ὑπηρέτριαν εἰς τὴν ἀποθήκην νὰ φέρῃ μίαν φιάλην. Καταβαίνει ἡ ὑπηρέτρια εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ τί βλέπει...

Βλέπει τὰς φιάλας ἀνοικτὰς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ κενάς.

Ἀλλὰ τίς ἤνοιξε τὰς φιάλας καὶ ἐπῆρε τὸ ἔλαιον χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ κἂν τὴν οἰκοδέσποιναν;

Τί νὰ σᾶς τὸ εἴπω ἐγώ, ἀφ' οὗ καὶ μόνοι σας ἐνοήσατε τί συνέβη.

Τὸ στόμιον ἑκάστης φιάλης ἦτο κεκαλυμμένον διὰ δέρματος. Οἱ δὲ ποντικοὶ θέλοντες νὰ δοκιμάσωσι τὴν ποιότητα τοῦ ἐλαίου, ἐσκέφθησαν πῶς θὰ κατορθωθῇ τὸ πρᾶγμα.

Καὶ πρῶτον μὲν ἀπεφάσισαν νὰ φάγωσι τὸ δέρμα. Πρᾶγμα εὐκολώτατον. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ δέρμα μιᾶς φιάλης ἐφαγώθη, οἱ ποντικοὶ περιεκύκλωσαν αὐτὴν καὶ ἔλειχον τὰ χείλη των.

«Τί λέτε, παιδιά; ὡς ἐδῶ καλὰ τὰ ἐκαταφέραμεν, εἶπεν ὁ νεώτερος ποντικός, ἀλλὰ τὸ κυριώτατον ἀκόμη δὲν τὸ ἔχομεν.

— Βέβαια, εἶπεν ἄλλος, ὁ σκοπὸς δὲν ἦτο νὰ φάγωμεν τὸ δέρμα.

— Ἐγὼ προτείνω νὰ ῥίψωμεν κατὰ γῆς τὴν φιάλην, νὰ χυθῇ τὸ λαδάκι καὶ νὰ τὸ ρουφήξωμεν μὲ τὴν ἡσυχίαν μας· εἶπεν ὁ τρίτος ποντικός.

— Τί καλά, τί καλά! ἀνεφώνησαν πάντες ἐν χορῷ, καὶ βεβαίως ἂν εἶχον χεῖρας θὰ ἐχειροκρότουν τὴν πρότασιν. Τόσον εὐφυὴς ἐφάνη εἰς αὐτούς.

—Δὲν λὲς τίποτε καὶ σύ, γέρο παπποῦ; εἶπεν ὁ ποντικος, ὅστις εἶχε προτείνῃ τὴν παραδεχθεῖσαν πρότασιν.

Πάντες οἱ ποντικοὶ ἐστράφησαν πρός τινα γωνίαν τοῦ ὑπογείου, ὅπου ἐκάθητο γέρων ποντικός. Ὁ πολύπειρος οὗτος γέρων ἤκουε τὴν συζήτησιν τῶν ἐγγόνων του καὶ ἐμειδίασε σείων τὴν φαλακρὰν κεφαλήν του.

«Λοιπὸν δὲ μᾶς λὲς καὶ σὺ τὴν γνώμην σου, γέρο παπποῦ;.. Δὲν εἶνε καλὸν τὸ σχέδιόν μας;

—Καλὸ εἶνε, εἶπεν ὁ γέρων μειδιῶν, ἀλλὰ γιὰ δοκιμάσετε νὰ τας ῥίψετε, δὲν θὰ εἰμπορέσετε! Σταθῆτε ἐγὼ νὰ σας εἰπῶ ἄλλο σχέδιον πολὺ εὐκολώτερον καὶ διασκεδαστικώτερον... Νὰ ἰδῶ ὅμως ἂν θὰ το ἐγκρίνετε καὶ σεῖς...

— Ζήτω τοῦ γέρο παπποῦ, ζήτω του! ἀνεφώνησαν πάλιν ἐν χορῷ οἱ ποντικοὶ καὶ ἐπῆδησαν ἐκ τῆς χαρᾶς των.

— Ἔλα σύ, ψαρέ, ὑπόθεσε ὅτι εἶσαι ναύτης καὶ ἀναίβα εἰς τὸν ἱστὸν τοῦ πλοίου. Ἐμπρός... μάρς!

Ὁ Ψαρὸς ἀνερριχήθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς φιάλης καὶ ἐστάθη βλέπων τὸν γέροντα, ὅστις ἐξεφώνησε μετὰ στρατιωτικοῦ ὕφους·

«Τὴν οὐρὰν εἰς τὸ στόμιον τῆς φιάλης!

Καὶ ὁ μὲν Ψαρὸς ἐξετέλεσε τὸ πρόσταγμα, ὁ δὲ γέρων εἶπε·

«Πλησίασε σύ, ὁ πρῶτος, εἰς τὴν φιάλην καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα σου. Ὁ Ψαρὸς ἂς ἀνασύρῃ τὴν οὐράν του καὶ ἂς τὴν γλύψῃ ὁ πρῶτος.

Ὁ Ψαρὸς ἀνέσυρε τὴν οὐράν του, ἥτις ἔσταζεν ἔλαιον νοστιμώτατον καὶ ὁ πρῶτος τὴν ἔχαψε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως καὶ κατέπιε τὸ ἔλαιον. Τότε ὁ γέρων εἶπε·

«Εἰς τὴν θέσιν σου ὁ πρῶτος καὶ ἂς ἔλθῃ ὁ δεύτερος»

Ἀφ' οὗ καὶ ὁ δεύτερος ἔπιε τὸ μερίδιόν του ἦλθεν ὁ τρίτος, ἔπειτα ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ τελευταίου. Τελευταῖος ἔπιε καὶ ὁ γέρων.

Ἔπειτα κατέβη ὁ Ψαρὸς καὶ ἀνέβη ὁ πρῶτος, τοῦ ὁποίου ἡ οὐρὰ ἐπότισε πρῶτον τὸν Ψαρόν, ἔπειτα τὸν γέροντα ἔπειτα τοὺς ἄλ-

λους κατὰ σειράν. Τὸν πρῶτον διεδέχθη ὁ δεύτερος καὶ ἐπότισαν τὸν γέροντα καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους, τὸν δεύτερον ὁ τρίτος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι τοῦ τελευταίου.

Ἠναγκάσθησαν δὲ νὰ ἀνοίξωσι καὶ τὰς ἄλλας φιάλας, διότι εὐθὺς ὡς ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐλαίου κατέβαινε, καὶ δὲν ἔφθανεν ἡ οὐρὰ νὰ ἐμβαπτισθῇ εἰς τὸ ἔλαιον, ἡ φιάλη ἦτο πλέον ἄχρηστος, καὶ ἔπρεπε νὰ ἀνοίξωσιν ἄλλην. Ὥστε ἐδοκίμασαν οἱ κύριοι καὶ τὰς ἑπτὰ φιάλας. Ἡ χαρά των ἦτο ἀπερίγραπτος.

«Τί καλά! τί καλά!» ἐπανελάμβανον καὶ ἐκροτέλιζον τὴν γλῶσσάν των ἐντὸς τοῦ στόματός των. Ζήτω τοῦ γέρου παπποῦ! ζήτω του! Ζήτωωωω!...»

Καὶ ἐχόρευον καὶ ἐπήδων.

Ἀλλ' αἴφνης ἡ ὑπηρέτρια ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης διὰ νὰ τὴν σαρώσῃ, βλέπει τὰ τρόπαια τῆς λαιμαργίας των καὶ τῆς κλοπῆς των, τοὺς ἀρχίζει μὲ τὸ *σκουπόξυλον* καὶ αὐτοὶ φεύγουν καὶ ἀκόμη φεύγουν ἔντρομοι καὶ γελοῖοι.

Π. Ι. Φ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸν Ἀντωνάκην ἐρωτᾷ ἡμέραν τινὰ ὁ θεῖος του.

— Ποῖον ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφούς σου τὸν μεγαλείτερον ἢ τὸν μικρότερον;

— Τὸν μεγαλείτερον.

— Γιατί; μήπως εἶνε πιὸ καλός;

—Ὄχι! ἀλλὰ τὸν γνωρίζω πιὸ πολλὰ χρόνια.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

*

Ἡ Μαρίκα καὶ ὁ Τοτὸς ἐκάθηντο περὶ τὴν τράπεζαν. Αἴφνης ἡ Μαρίκα τὴν σπρώχνει καὶ πέφτει ἡ λάμπα· ὁ δὲ Τοτὸς ὅστις φημίζεται διὰ τὴν ῥυπαρότητά του λέγει:

—Ἐγὼ νίπτομαι τὰς χεῖρας.

Καὶ ἡ Μαρίκα:

—Ἄ, θὰ νιφθῇς τέλος πάντων!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σαφοῦς.

*

Ὁ Τοτὸς ἔκλαιε διότι δὲν τοῦ ἔδωσαν γλυκό.

Αἴφνης παύει τὰ κλαύματα καὶ λέγει εἰς τὸν ἀδελφόν του:

— Νίκο, κλάψε ἐσύ μιὰ στιγμὴ ἕως νὰ ξεκουρασθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Λυπηρὰν εἴδησιν ἀναγγέλλει ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ πρὸς τοὺς μικροὺς αὐτῆς ἀναγνώστας. Δεινὴ συμφορὰ κατεσπάραξε τὴν ποιητικὴν καρδίαν πατρὸς φιλοστόργου, τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ συνεργάτου κ. Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου. Ὁ δύσμοιρος πατὴρ δὲν θὰ ψάλῃ πλέον ζῶσαν τὴν προσφιλῆ αὐτοῦ κόρην Χριστίναν, τὸ χαριτωμένον Χριστινάκι, τὸ ὁποῖον τόσον ἠγάπησαν ὅσοι ἀνέγνωσαν ἐν τῇ *Διαπλάσει* τὰ δύο τρυφερὰ ποιηματία, *Τὸ Χριστινάκι καὶ τὸ σταμνάκι* (ἐν τόμ. 10ῳ σελ. 92. 1886) καὶ τὸ *Ξύπνα, ξύπνα!* (ἐν τόμ. 14ῳ σελ. 24. 1888) τὰ ὁποῖα ἡ σήμερον ἀπαραμύθητος πατρικὴ Μοῦσα χάριν αὐτοῦ ἐφιλοτέχνησε. Τὸ αἰφνίδιον καὶ ὅλως ἀπρόοπτον τοῦτο δυστύχημα μόνον ἡ ἐξ ὕψους παραμυθία δύναται νὰ μετριάσῃ, καὶ τοῦτο ἀπὸ καρδίας εὔχεται ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, μετέχουσα τοῦ πατρικοῦ πένθους.

Ἀρκετὰ καλὴ εἶνε, *Κῦμα τοῦ Εὐξείνου*, ἡ περιγραφὴ τῆς «ἀπονομῆς τῶν πτυχίων.» Πλούτιζε τὸ ἡμερολόγιόν σου διὰ τοιούτων ἀπομνημονευμάτων, τὰ ὁποῖα ἅταν ἀνδρωθῇς θὰ ἀναγινώσκῃς μετὰ συγκινήσεως ἐνθυμούμενος τὰ χρυσᾶ ἔτη τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας. Τὰ ζητούμενα φυλλάδια ὑπάρχουσιν εὐτυχῶς.

Ἕκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως» τιμᾶται, *Ἀνθοστόλιστε Χ. Π. Π.* δραχ. 2,50.

Ὄχι δὲν θυμώνω, *Φαληρικὴ Αὔρα*, διότι καταλαμβάνω ὅτι τὰ μαθήματά σου δὲν σε ἀφῆκαν νὰ μου γράψῃς. Προτιμῶ νὰ με λησμονοῦν ἐνίοτε αἱ μικραί μου φίλαι χάριν τῆς μελέτης τῶν μαθημάτων των, καὶ διὰ τοῦτο τὰς συγχωρῶ.

Ἀκούσατε τί μου γράφει ἡ *Δούλη Ἑλλάς*. «Ἡ *Διάπλασις* θὰ εἶνε πάντοτε τὸ ἀγαπημένον μου ἀνάγνωσμα, θὰ την ἀγαπῶ καὶ θὰ την διαβάζω ὡς που νὰ γηράσω», ἂν γηράσω.» Θὰ γηράσῃς ἀγαπητή μου, θὰ γίνῃς γιαγιὰ καὶ θὰ διδάξῃς καὶ τὰ ἐγγονάκια σου νὰ με ἀγαποῦν ὅπως σύ.

Βεβαίως διὰ τὸ νέον ἔτος, *Φιλόπατρις Ἀργεία*, σᾶς ἑτοιμάζω μυθιστόρημα, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εὕρετε φίλους λαμπρούς. Δὲν σας λέγω τὸ ὄνομά του διὰ νὰ το ἰδῆτε ἔξαφνα. Καὶ πόσον θὰ σας ἀρέσῃ!...

Ἀμεταχείριστα γραμματόσημα, ἐννοῶ, *Βασίλισσα τῶν Συμπαθῶν*, καὶ ταῦτα οὐχὶ ἐκ τῶν κατηργημένων ἐκδόσεων. Αἱ εὐχαί σου θὰ ἐκπληρωθῶσιν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃς θέλησιν καὶ ἐπιμέλειαν.

Ὅστις εὐτυχήσῃ, *Γλυκεῖα Ἐλπίς*, νὰ ἀναγνωρίσῃ τὶ τὸ ἐλάττωμά του ἂς εἶνε βέβαιος ὅτι καὶ τάχιστα θὰ το ἐξαλείψῃ. Ἔλπιζε λοιπόν. Χαίρω διότι εἰξεύρεις νὰ ὠφεληθῇς ἐκ τῶν ἀναγνωσμάτων σου καὶ μάλισα ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα δημοσιεύω. Ἀλλὰ καὶ πρὸς ποῖον ἄλλον σκοπὸν τὰ δημοσιεύω; Εὔχομαι νὰ γεμίσῃ τὸ τραπεζάκι.

Βλέπεις, *Κάλχα*, πόσην δύναμιν ἔχει ἡ φιλία; Καὶ τίς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μου δὲν συνεκινήθη διὰ τὸν θάνατον τοῦ Λάρα; Ἀλλὰ τοιοῦτος θάνατος εἶνε ἐπιθυμητὸς ὡς ὀρθῶς μοὶ γράφεις. Σὲ ἐπαινῶ διὰ τὰς γενναίας σκέψεις σου καὶ τὰ φρονήματά σου καὶ εὔχομαι νὰ τα ἔχῃς καὶ ὅταν γίνῃς ἀνήρ. Μετὰ χαρᾶς θὰ παρακολουθῶ τὰς προόδους σου.

Διατί, μικρούλα μου *Πηγὴ Χαρᾶς*, δὲν ἐτόλμας τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς; Ἐγὼ χαίρω πολὺ ὅταν λαμβάνω ἐπιστολὰς τῶν μικρῶν φίλων μου, διότι καταλαμβάνω ὅτι μοῦ γράφουν ἐπειδὴ μὲ ἀγαποῦν. Τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν ἀγαπητήν σου μητέρα.

Μὲ λύπην μου ἔμαθα ὅτι ἀσθενεῖς, *Πράσινε Λόφε*, καὶ εὔχομαι γρήγορα νὰ μοῦ γράψῃς ὅτι ἀνέρρωσες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

208. Αἴνιγμα.

Ἐγώ, τοὺς πάνους τῶν θνητῶν ἀπαύστως βαλσαμῶνον,
ἀκολουθῶ τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μνῆμα·
ὀλλ' ὅμως ἂν ἓν γράμμα μου μοῦ μεταθέσῃς μόνον
θὰ κύψω τότε ἄσπλαγχνα τοῦ βίου σου τὸ νῆμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀηδονιοῦ.

209. Ρυλλαβόγριφος.

Σὺ εἶσαι σὺ τὸ πρῶτον μου·
ἡ σεβαστή σου μάμμη
εἶνε τὸ δεύτερόν μου.
Σύμβολον ἱερώτατον
ἐν μάχῃ καὶ εἰρήνῃ
εἶνε τὸ σύνολόν μου

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Ἱπποκράτους.

210. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Χωρὶς ἐμέ, ὦ ἄνθρωπε, τὴν ὕπαρξίν σου χάνεις.
Σ' ἐμὲ ὡς καταφύγιον προσφεύγεις καὶ γλυτώνεις.
Εἰς τὴν γραμματικὴν συχνὰ μὲ ἐπαναλαμβάνεις.
Τὸ τρίγωνόν σου μὲ ἡμᾶς τὰ τρία τελειώνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ Θιμ. Χριστοφίδου.

211. Σταυρός.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων σχηματίσον σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο πτηνῶν.

Α Α Ε Ι Λ Ξ Ο Ρ Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ.

212. Ζῆτα.

```
+ + + + +
 *  *  +  *
  *  +  *  *
   *  +  *  *
+ + + + +
```

Νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οἱ σταυροὶ οὕτως ὥστε ἐν μὲν τῇ πρώτῃ γραμμῇ νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα νήσου Ἑλληνικῆς, ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ τὸ ὄνομα πόλεως Ἀραβικῆς, διαγωνίως δὲ κάτωθεν τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ ἀστερίσκοι οὕτως ὥστε αἱ λέξεις ἀναγινωσκόμεναι νὰ σημαίνωσι : 1) Βασιλέα· 2) Ζῷον· 3) Κόλπον ἀσφαλῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

213—215. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

Α') Ὁ Δεῖπνος ἦτο ἀνδρεῖος καὶ φιλόπατρις.

Β') Ὁ ἥλιος φαίνεται πολὺ μικρὸς ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀποστάσεώς του ἀπὸ τῆς γῆς.

Γ') Ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς πᾶσα γῆ τάφος.

Ἐστάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

215—218. Μεταμορφώσεις.

Α') Ἡ *Χίος* διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Πόρος*.

Β') Ὁ *Ἄλος* διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Λάρος*.

Γ') Ὁ *Ἕλλην* διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Γάλλος*.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Μάιρμπίρας.

219. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχηματίσον ἀρχαίαν παροιμίαν ἐκ τριῶν λέξεων, ἀρχομένην ἀπὸ ΚΡ καὶ λήγουσαν εἰς ΟΥ.

ΕΘΗΙΚΚΜΝΝΟΟΟΟΟΡΡΣΣΣΤΥΦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαραλάμπους Τσερούλη.

220—224. Φωνηεντόγριφος.

Διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσον πέντε λέξεις προστιθεμένου τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος τρὶς εἰς πάσας τὰς λέξεις. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ, αἱ δὲ εὑρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι :

1) Πορθμόν. 2) Πατέρα ἱστορικοῦ. 3) Πόλιν τῆς Ἑλλάδος. 4) Ἄνδρα ἀνακαλύψαντα νέαν γῆν. 5) Φυτόν.

α') ΠΡΣΒΣ. β') ΡΣΑ. γ') ΚΔΣΜ. δ') ΑΒΜΣΚ. ε') ΚΡΣΝΔ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλιοδωρόφου.

225. Μετάθεσις.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτωθι λ-ξεων σχηματίσον :

1) Νῆσον ἔνδοξον· 2) Ποταμὸν τῆς Θεσσαλίας· 3) Πόλιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 4) Ὄρος τῆς Θεσσαλίας.

Α') μλασίας. Β') χοθρᾶσα. Γ') ψαλσοκάμ. Δ') σκασοϐ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαφοῦ Ἕλληνος.

226. Φύρδην—μίγδην.

Σᾶο ἐγνῖανος ετνάπτο σηνμίκοκας ἧμ ἶσεαι
δεῖδ λανκὸ τἰνἀ ὕκοκα ακὶ οσῦτω κειδἐκῖᾶσι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

227. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου μάντεως σοφοῦ, κοιμηθέντος ἐν σκηλαίῳ ἔτη τεσσαράκοντα.

1) Κόρη τοῦ Μενελάου. 2) Νῆσος. 3) Ὄρος. 4) Ὀπωρικόν. 5) Ῥῆμα. 6) Ναυτικὸς σταθμός. 7) Ἀρχαία πόλις τῆς Ἑλλάδος. 8) Ἥρως ὁμηρικός. 9) Ἀρχαῖος ναός. 10) Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Νικότου.

228. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων τεσσάρων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μουσικοῦ ὀργάνου, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα ἐνδόξου νήσου τῆς Μεσογείου.

1) Φυσικὸν φαινόμενον· 2) Μέρος ὄρους· 3) Ἀνὴρ εὔγλωττος· 4) Θεὰ τῶν ἀρχαίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρέων.

229. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων ὀκτὼ νήσων νὰ σχηματισθῇ ἡ νῆσος *Σαρδηνία*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ἀνναοῦδιας.

230. Γρῖφος.

ΨΕΥΔΟΣ ΑΔΙΜΑΡΓΙΑ ΦΘΟΝΟΣ
ΚΑΚΟΛΟΓΙΑ **ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ** ΟΚΝΗΡΙΑ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπαίφοντος Ἰχθύος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ὀκτωβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

145. (Ἀκυροῦται).—146. Ξύλα, μῆλα.— 147. Ῥοδῆ.

148.
```
Α        —  Ι        —  Κ        Χ        Σ
ΑΛΣ          Σ           Ε  Ι  Ο
ΑΛΙΜΟΣ       Π           Φ  Μ  Μ
ΑΛΜΥΡΟΣ      ΙΣΠΑΝΟΣ     Θ  Α  Ν  Α  Τ  Ο  Σ
ΣΟΡΟΣ        Ν              Ι  Ι  Λ
ΣΟΣ          Ι           Ρ  Ρ  Ο
Σ            Α           Π  Α  Σ
```

—151. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ, ῥαφανίς, ἱστός, σταφίς, τάφρος, ὀροφή, φάρος, Ἥρα.— 152-156. Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων κ καὶ ρ σχηματίζονται αἱ λέξεις : σκαρμός, ῥάκος, ὀρυκτός, νεκρόνω, μακάρι.— 157. Ὁ Ἐπαμεινώνδας τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην καὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ. — 158. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει. — 159-160. Α') *Μάγος*, Τάγος, τάφος, Πάφος, Πάρος, *Πάρις*.— Β') *Μῆλον*, Μῆλος, Δῆλος, δόλος, ὅλος, *ὄνος*. — 161. Τὰ ῥοδάκινα. — 162. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (1. Ἀπόλλων. 2. ΑΕωνίδας. 3. ΞΑΝθιππος. 4. ΔΡΑμιον]. —163. ΚΑΜΕΛΙΑ, ΑΕΙΡΙΟΝ (1. ΚΛήμης. 2. ΑΕτός, 3. ΜΙσος. 4. ΕΡρῖκος. 5. ΑΙμήν. 6. ΙΟκάστη. 7. ΑΝάκτορον. —164. Διαίρει καὶ βασίλευε.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.